

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI” :

PIAȚA C. A. ROSETTI, 7/BUCUREȘTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și VASILE V. ȘTEFAN

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRIGORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, General I. GĂRLEȘTEANU, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGIANO, IONEL POP, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori :

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

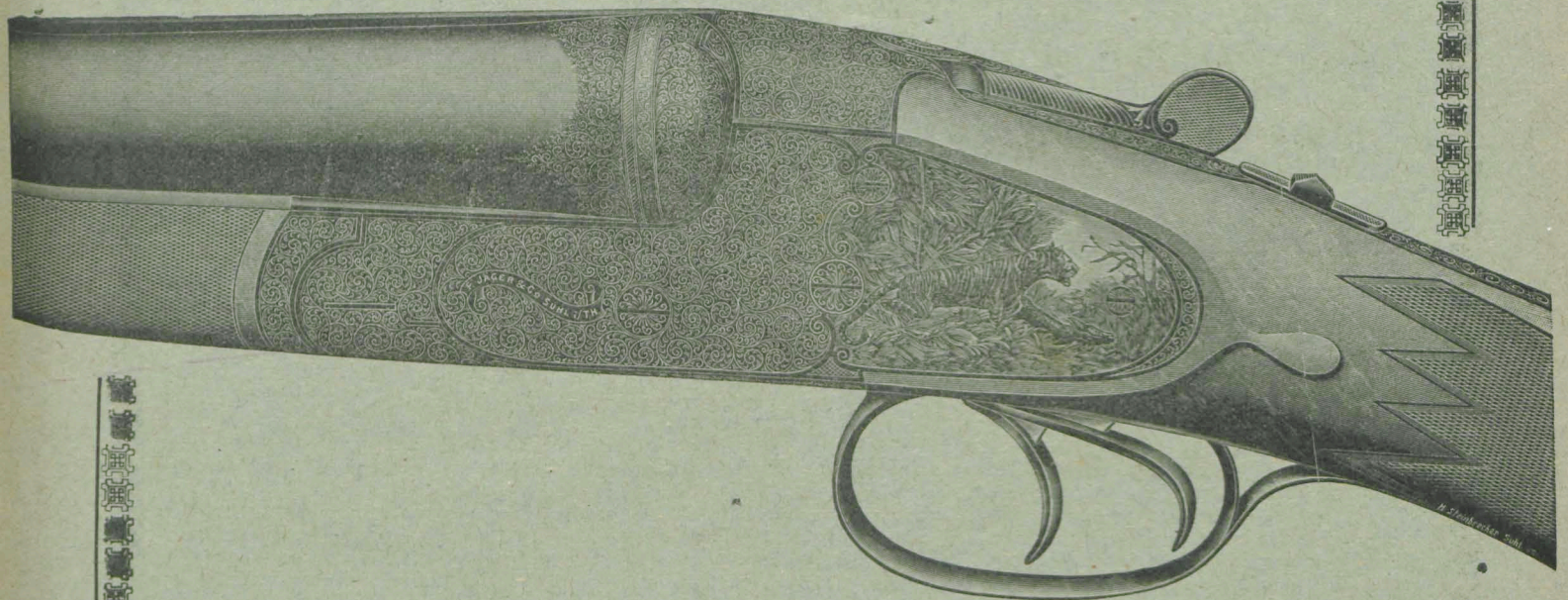
Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 3—7

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313/47 —

A R M E L E
F. JAEGER & Co.

**Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliză
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze**

**Toate armele fabricate de
această casă pentru mem-
brii „UNIUNEI“ sunt cea mai
elocventă reclamă, obținând
fără excepție predicătele
„exceptional“ și „superior“
la standurile oficiale de in-
cercare din străinătate.**

SPECIALITĂȚI:

**Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Blok“ care rezistă celor mai formi-
dabile presiuni (-) Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillin-
guri (-) Ejectorul infailibil sistem Jaeger (-) Viza patent Jaeger, etc.**

**Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.**

1

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

3 ARME

3 ARME

care nu trebuie să lipsească

din echipamentul dv. sunt:

Carabina Mannlicher-Schönauer

în calibrele 6,5—8,2—9 și 9,5 mm., precum și calibrele de mare viteză nou introduse:
7 × 62, 7 × 64 și 8 × 60 mm.

ARMA DE VANATOARE HAMMERLESS

cu țevi de schimb cal. 12 și 16

PISTOLUL AUTOMAT „STEYR“ CU ȚEAVĂ BASCULANTĂ

cal. 6,35 și 7,65 mm.

SUNT ARME DE CEA MAI MARE PRECIZIE

ATÂT CA TIR, CÂT ȘI EXECUȚIE

STEYR-WERKE A. G.

Wien I., Teinfaltstrasse 7.

Reprezentată prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“,—Catalog ilustrat contra marca poștală necesară

Carabinele de vânătoare cu repetiție sistem „Mannlicher-Schönauer“, aparțin categoriei de arme de vânătoare cu închizător cilindric și mișcare rotatoare pentru deschidere, închidere și armare; zăvorirea se efectuează prin dispozitive așezate simetric în dosul capului mobil.

Magazinul este așezat în mod practic cu totul în pat; iar partea lui inferioară este închisă hermetic, făcând imposibilă intrarea prafului. El ocupă puțin loc și pe lângă o greutate redusă îi dă armei și un aspect elegant.

Mecanismul de ridicare rotativ, cu cartușele așezate concentric, în contrast cu sistemul la care cartușele sunt așezate pe 2 rânduri, în zigzag, exclude orice strângere al cartușilor. Introducerea cartușelor în magazin se face cu ajutorul unui încărcător lamă.

Inchizătorul este foarte maniabil atât la deschidere cât și la închidere. Când el este închis, obturatorul se poate asigura în mod perfect. Demontarea și remontarea mecanismului de ridicare și al închizătorului se poate efectua ușor, fără nici o uneltă.

Carabina cu repetiție „Mannlicher-Schönauer“, se fabrică în calibrele 6,7—8,2—9—9,5—7×62—7×64 și 8×60 mm.

Toate calibrele se disting prin calități balistice remarcabile.

Nouile arme hammerless „Steyr“ în calibrele 12 și 16, posedă avantaje extraordinare, față de toate armele hammerless existente.

1. Toate piesele sunt fabricate din oțelurile speciale, renumite styriene, produse în uzine proprii și toate armele sunt încercate pentru uzul pulberii fără fum.

2. Bascula nu are nici o deschizătură, etc., deci nu poate intra nici praf nici murdărie în interiorul ei.

3. Mecanismul este construit cât de simplu posibil, constând numai din patru părți: din piesa de armare, percutor, arc și trăgacele exterioare.

4. Siguranța nu fixează numai trăgacele, ci și percutoarele, împiedecându-le să scape din cauza unei izbiri, sau căderi. Prin urmare, este exclusă o descărcare accidentală.

5. Armele se pot livra și cu 2 rânduri de țevi. Un rând cal. 12 și altul cal. 16, așa că vânătorul își poate transforma în câteva secunde, fără unelte arma cal. 12 într'una cal. 16.

6. Trăgacele se pot regla ușor prin câte un șurub mic așezat lângă fiecare trăgaci, regulându-le după placul vânătorului să scape ușor, sau mai greu.

7. Ejectorul automat se poate pune afară din funcție, cu ajutorul unei mici chei.

PISTOLUL „STEYR“

este singurul pistol ca țeavă basculantă. Avantajele lui sunt:

1. Siguranță absolută. Prin bascularea țevii ne putem ușor convinge dacă pistolul este încărcat sau nu. Pistolul se poate descărca fără greutate și fără pericolul să fi rămas vre-un cartuș în țeavă. Siguranța nu fixează trăgaciul, ca la cele mai multe sisteme de pistoale, ci cocoșul armei.

2. Maniabilitatea. Prin bascularea țevii putem vedea imediat interiorul mecanismului. Se poate introduce ori când numai câte un cartuș în cameră, ce permite folosirea armei în mai multe direcții, și anume:

a) ca pistol cu un singur foc, în cazul pierderii încărcătorului;

b) spre a trage numai un singur foc, punând încărcătorul la prima gradăție;

c) în sfârșit, ca armă cu repetiție, ca ori-ce pistol automat.

3. Curățirea ușoară. Fără a demonta pistolul, se pot ușor vedea mecanismul de dat foc cum și toate celelalte părți, a căror curățire este necesară după tragere.

4. Toate piesele sunt intersanjabile. Ele se pot schimba fără cea mai mică greutate.

Pistolul „Steyr“, mai are multe avantajii, din care amintim: Forma elegantă—Greutatea mică—Precizia tirului — Rezistența incomparabilă — execuția fină.

NU CUMPĂRAȚI NICI O ARMĂ ÎNAINTE DE A VIZITA EXPOZIȚIA UNIUNEI

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PETROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LEGERE, MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT.

GAZ-OIL, PETROLE LAMPANT

HUILES MINERALES DISTILLEES ET
RAFFINEES, DE TOUTE VISCOSITE

RUE REGALA, 21. TEL.: 26|53 et 14|90 B U C A R E S T ADR. TELEGR.: «ATLASPETROLE
AGENCES: P L O E S T I ☒ C O N S T A N T Z A ☒ G I U R G I U

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

Biuroul Central: CLUJ,

Calea Victoriei, 27. Etajul II

La R. R. P. C. — Cluj, — C. Victoriei 27, sunt pentru vânzare următorii câini cu pedigree :

Cățea setteră trei ani, albă cu urechi galbene, complet dresată pentru concurs de utilitate multiplă, chetă la trap, ab proprietar, Lei 25.000. Dela aceeaș cățea un cuib 2,2 de trei luni, ab proprietar, bucata Lei 3.500. Cățea setteră 3 ani, blue-belton, nedresată, ab proprietar, Lei 6000.

Pointer, căine, maron cu plastron alb, dresat pentru vânătoare la câmp, Lei 15.000. Pointeră perfect dresată pentru examen de utilitate multiplă, chetă galopp, culoarea bell-voir bell-ton (alb stropit cu galben), de statură mică, (varietate Naso), importată, premiata, Lei 30.000. Pointeră dresată la vânătoare de câmp, cu tvenul posterior puțin defectuos, Lei 8000. Pointeri, câini, 1 an, alb cu galben și alb cu maron, Lei 9.000. Prenotări pentru căței Pointer, culoarea galbenă cu plastron alb, se pot face la R. R. P. C. anticipându-se 50% din preț, a Lei 2.000.

Căței Griffon,—prenotări,—mama este încă în Germania unde va fi montată cu cel mai bun căine de-acolo în prezent prenotări a Lei 6.000.

Două cățele brac german, dresate la câmp de 5 ani, a Lei 9.000. Căine brac german sârmos, importat, 2 ani dresaș de cameră, Lei 8.000. Căine brac păr scurt, 9 luni, alb cu maron, nedresat, Lei 4.000. Trei cuiburi de braci păr scurt, dela 2 luni în sus, a Lei 1.500—3.000.

Una cățea Shottish-Terrier, 1 an, Lei 5.000. Prenotări pentru un cuib Shottish-Terrier și spanieli (epagneules), părinți importati, a Lei 3,5—4.000.

Una pereche Foxterrieri sârmoși dresași și premiași, Lei 12.000. Căței Foxterrieri și copoi bursucari, de ambele genuri și varietăți de păr, a Lei 1.500—2.500.

Câini și cățele Foxterrieri de diferite vârste în ambele varietăți de păr, precum și câinii de mai sus, se pot procura prin: REUNIUNEA R. a PRASITORILOR de CĂINI,—Cluj, Calea Victoriei No. 27, Etajul II.

Tot aci se dau ori-ce informațiuni în materie de chinotehnie și chinologie. A se anexa totdeauna mărci pentru răspuns. Din rase de lux sunt pentru vânzare: Pinci mățasos de Malta, cățea premiata, bulldog francez importat, etc.

Marca Fabricii

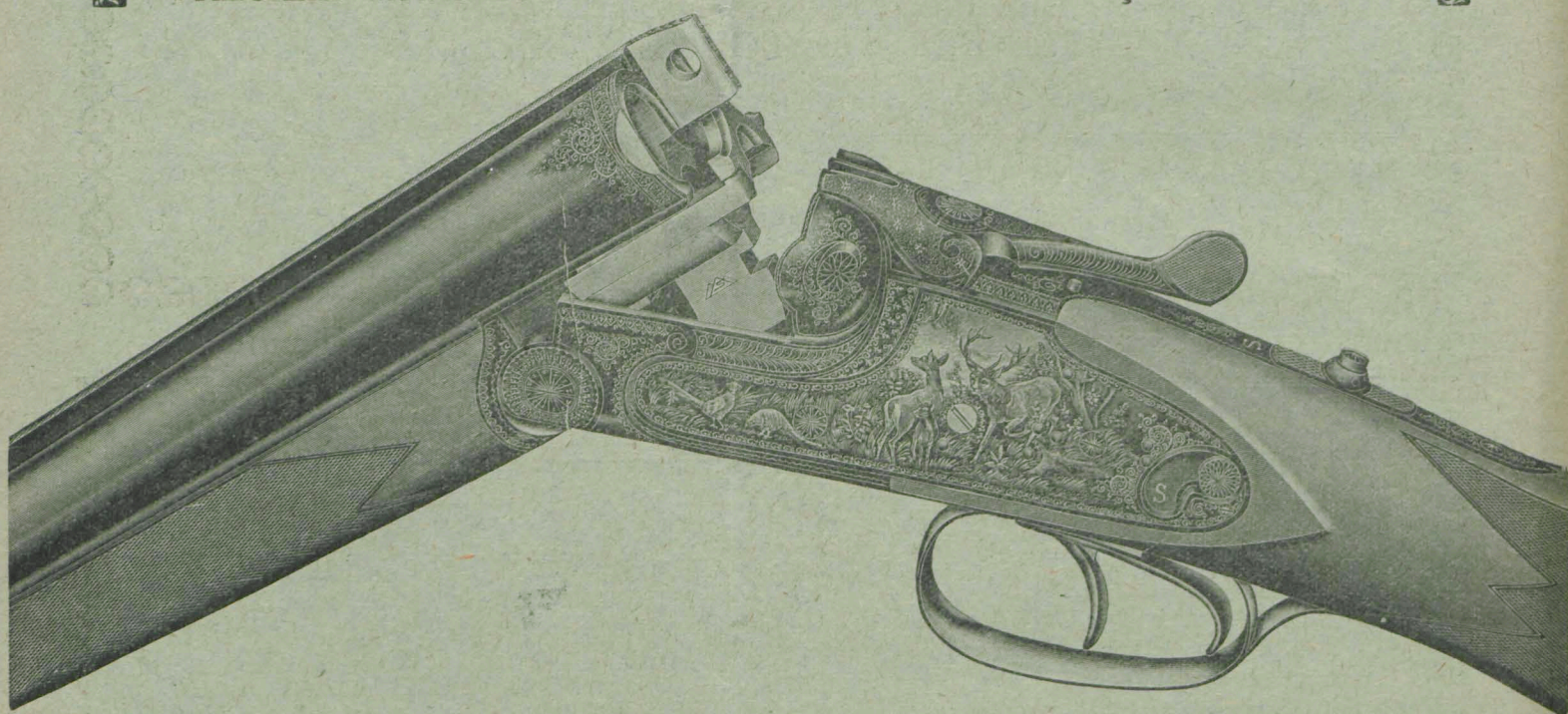

Waffenfabriken
Simson & Co. Suhl i. Th.

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI DE SPORT IN EXECUȚIE SUPERIOARĂ

PRECIZIE MAXIMĂ

EXECUȚIE ARTISTICĂ

Arme de alice cu două țevi

:::: pentru vânatoare și sport ::::

ARME CU 3 ȚEVI (Drillinguri), CARABINE CU REPETIȚIE, ARME DE GLONȚ cu 2 țevi, ARME MIXTE cu 2 țevi, ARME CU 3 ȚEVI, din care 2 pentru glonț.

ARME SPECIALE pentru VÂNATUL CEL MAI PUTERNIC, ARME pentru GLOANȚE DE MARE VITEZĂ, CAL.: 7×65, 8×60 Magnum, 8×65, 8×75, 9,3×62 Magnum, 9,3×74 cu cel mai mare rendement a tirului.

Simson

UN STOIC AL BALISTICEI:

WILHELM BRENNECKE

de Dr. R. I. CĂLINESCU

Bătrân simpatic, cu părul alb dar cu obraji roșii, fruntea largă și privirea ageră, scrutând blând dar sigur orizontul, prin jumătăți de lentile ce se asorlează atât de straniu cu ciocul său ascuțit, îmbrăcat în haine simple cenușii dar elegante, purtând aristocratic în mână o pălărie cenușie, rotundă și moale, Wilhelm Brennecke care marchează un moment decisiv în evoluția balisticei moderne și al cărui nume este prin el însuși o reclamă atât de generalizată, este un om ca toată lumea, desigur mai civilizată și mai cult ca mulți alții și—ceace poate ne lipsește la mulți—este un om care-și înăbușe suferințele multe, pe care și le poartă cu demnitate și fără să se jeluască, resemnându-se în a căuta fericirea în îndeplinirea strictă a datoriei și în practica virtuții, întocmai cu și stoicii clasicismului!

L'am văzut întâi la Ipa, în pavilionul său de arme, afabil și neprețios, unde i-am fost recomandat de către d-l Dr. G. Nedici—și m-am mirat că nu este un bătrân cocoșat, cu mofturi și barbă lungă!

Aceasta i-am spus-o sincer—iar el a râs cu aceeași sinceritate și subînțeles!

Stând de vorbă cu dânsul, de mai multe ori, atât la Expoziție cât și acasă—m'am gândit că notele

mele luate asupra vieții acestui om genial ar putea interesa și pe vânătorii noștri, ceace m'a hotărât a le și publica!

Wilhelm Brennecke, care astăzi trăiește la Leipzig în vârstă de 65 ani, s'a născut la 30 Martie 1865 la Hanovra în Germania de Nord, unde a făcut și primele sale studii.

Deja de mic îl interesa foarte mult construcția armelor și vânătoarea în general, în care se servea de armele cele mai variate, adesea primilive, pușca, arcul, praștia, etc.

La vârstea de aproximativ 13 ani, a construit pentru prima dată, fără nici-un ajutor, prima sa flintă (Hinterladerdoppelbüchse) pe care a sculptat-o în lemn 6 săptămâni.

Este una din cele mai frumoase amintiri ale sale!

Tatăl său, dorind să-l dea ucenic la un constructor de arme (Sherfing), acesta din urmă i-a distins din fericire la timp geniul său inventiv și l'a sfătuit să se facă mai bine constructor de mașini, având astfel posibilități mai mari de realizare și câștig.

Brennecke urmă sfatul maestrului său și începu să studieze tehnica construcției mașinilor, fără a neglija însă vânătoarea.

Li face mare plăcere în special să înpuşte cu glonţ şobolanii, reuşind adesea să ucidă 100 exemplare într'o singură după amiază!

După terminarea studiilor sale, intră ca inginer de maşini la marina imperială.

Vine apoi la Leipzig unde se căsătoreşte în 1892, cu o fată din Praga.

La 1895 fondă magazinul de arme din Leipzig şi dela această dată perfecţionările şi invenţiunile sale se ţinură lanţ, atât în tehnica armelor cât şi în aceia a cartuşelor.

El avu 4 copii: 2 băieţi şi 2 fete gemene care semănau perfect una alteia.

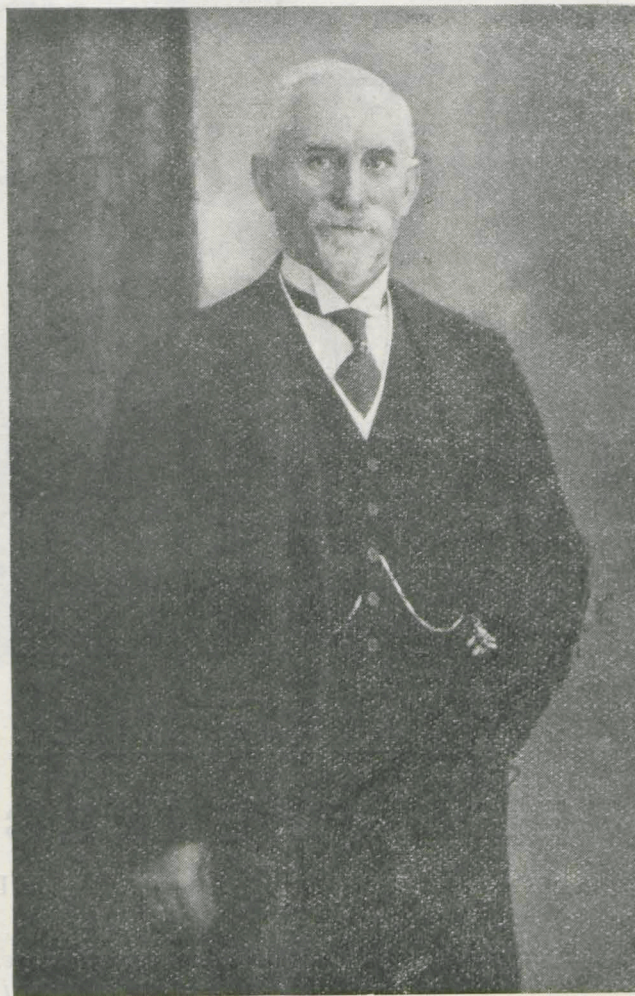
Între timp, fiicele sale se căsătoriră şi Brennecke rămase singur de tot, bătrân şi închis în reţeaua iluziilor sale frânte!

Înainte de război, Brennecke avea un magazin cu mult mai mare decât acum şi întreţinea legături comerciale foarte întinse, cartuşele şi armele sale fiind răspândite pe toată suprafaţa pământului: în Africa, Alasca, America, India etc.

Cel mai mare consumator al cartuşelor sale era înainte de războiu, Rusia!

În timpul inflaţiei monetare pierdu însă aproape totul!

Încetul cu încetul se ridică iară fără ca înţreprin-

Wilhelm Brennecke

În plin apogeu, războiul jucă un rol nefast asupra sa!

Mai întâi pierdu pe ambii săi fii în care avea cele mai mari speranţe de continuitate!

Unul dintre fiii săi era pilotul unui mare avion de războiu cu care se prăbuşi pe frontul de vest, în 1917, la vârsta de 23 ani!

Celălalt rănit în războiu, se vindecă repede dar tot nu scapă de fatalitate pentru că fu zdrobit de un autocamion, în 1921, la aceiaşi vârstă ca şi fraatele sau—şi pe acelaş front, descris atât de omeleşte de Erich Maria Remarque!

Nevastă-sa, care în timpul războiului depusese o imensă activitate în calitate de soră de caritate, pentru care fusese decorată de împărat, se istovi şi muri şi ea în 1925!

derile sale să ajungă din nou grandoarea pe care o avea înaintea războiului.

Dela înfiinţarea magazinului său, el a făcut şi comerţ de automobile, fiind însuşi printre primi care posedau un automobil la Leipzig.

Brennecke are de asemenea la Leipzig şi o fabrică de cartuşe.

Capitalul său rulant se ridică azi la aproximativ o jumătate milion de mărci adică vreo douăzeci milioane lei ceace nu e desigur prea mult.

Despre invenţiile sale interesante în domeniul tehnicii armelor şi cartuşelor, dintre care multe sunt deja cunoscute vânătorilor noştri, nu mă pot ocupa aci, ele fiind chestiuni de specialitate care pe deoparte nu intră în cadru lactivităţii mele—iar pe dealtă parte depăşesc limita acestor notiţe strict biografice.

CEVA, DESPRE BALTĂ

de VALERIAN PETRESCU

M'AM HOTĂRIT să plec, dar nu la vânătoare. Sau nici măcar pentru a face un tir de antrenament, recomandabil după atâtea luni de obsesie și de ocrotire legală a vînatului.

M'am hotărît să plec fără pușcă, fără geantă și celelalte accesorii, în scopul numai de a revedea locurile de vînațoare ale bălții, pîndele nenumărate de rațe, gîște și corcodei, coloniile de păsări și în deosebi aceea a stîrcilor albi și cealaltă a lopătarilor, — într'un cuvînt să fac o anchetă informativă pe baltă, de interes vînațoaresc, asupra rostului acestui soi de vînat.

Balta reprezintă pentru mine, în afara plăcerilor pe cari le poate procura vînațoarea, un motiv propriu de emotivitate cu o infinită sursă de poezie și de voluptate a peisajului ce se desfășură din plin în depărtările pădurilor imense de salcie, de papură și stufăriș, asemenea unor paradisuri primitive de vegetație îmbelșugată.

Nicăeri, poate, omul nu se simte într'un mediu așa de ambiant care să cuprindă atîta spor de viață cu putere de germinare infinită, ca aici în inima bălții luxuriante, a întinderilor de ape inundate, iremediabil popas de fîntări și de tainice întrupări a minuni ce o constituie viața faunei și a florei lacustre. De aceea baltă, care se așterne în fața ochilor ca o vastă cîmpie vînată-verzuie, în mijlocul căreia sclipirea metalică a pinzelor de ape aduce o bogată varietate, poate fi comparată cu un prea interesant muzeu, în care Natura vie se dăruiește privirii într'o bogată exhibiție.

Această minunată operă a Naturii prezintă un tot complex de elemente primare, îmbinate destul de armonios pentru ca omul să le fi putut stăpîni cu folos pe toate treile: apa, vegetația și viețuitoarele. Fiecare din ele

constitue o avuție a economiei noastre naționale și toate la un loc reprezintă *afectiv*, idealul de libertate originală, de sfărîmarea a cătușelor cu cari viața socială înlănțuiește pe om.

Dar omul aservindu-și-le, a trebuit să se supună unui fel de acomodare cu ceiace baltă prezintă de specific, măcar în măsura în care a contribuit a-i determina o profesiune deosebită;—pescuitul și a-i creia o predilecție mai activă, prea puțin asemănătoare cu celelalte surori: vînațoarea de baltă.

Pescarul și vînaătorul ar fi prin urmare singurii prieteni ai bălții, exclusivii factori de punere în valoare a bogățiilor ei, incorigibili tovarăși cari îi cercetează adîncurile străbătînd-o în lung și în lat, cu barca, cu piciorul, în not sau mai ales pe gheață, în timpul iernii; cei ce într'adevăr îi cunosc darurile și frumusețile, cum de exemplu acel „Vogelparadis“ descris cu măiestrie, în cartea recent apărută a lui Bernatzic.

Cu asemenea reflecțiuni despre baltă, am pornit la

drum din Constanța, într'un Ford al unui prieten care mergea cu direcția spre Hirșova. Era o zi călduroasă, fluidică, ce ne umezea genele și picura în suflet voie bună, odată cu boarea matinală care înviora tot cuprinsul estompat al zărilor ce se colorau într'un portocaliu aprins spre răsărit, pe măsură ce soarele se înălța de la pămînt și se rotunjea în creștere printre nouri alburii cari împăinjeneau geana Orizontului.

Nu știu cînd am străbătut distanța de mai bine 90 de kilometri, pînă în comuna Ciobanu. Poate că am mers cu o viteză prea mare, fiindcă am lăsat în urmă toate mașinile cari ni se iveau în cale.

Gazda noastră de aci, barcagiul indispensabil care ne va purta cu duba o zi aproape întregă pe ochiurile și cotloanele ascunse ale stufului, ne aștepta cu veselie ca pe niște oaspeți veniți de departe, căroro li se cuvine cinste aleasă și primire tot atît de voioasă.

Costică Vintilă Petcu e un harnic pescar, neîntrecut în așezarea vîrselor și a setcii, de o vrednicie ne șovăelnică la trasul năvodului pe vreme de iarnă și la aruncarea crilei la adînc toamna, cînd de abia mai rămîne cîte un ochiu mai mare de apă ne acoperit de ierbură și de tot felul de alge. Cunoaște baltă cu de amănuntul de la un capăt la celalt al ei, precum și sburătoarele toate, cu obiceiurile, cu locurile de cuibărit și cu tot felul lor de viață. Pe deasupra, le îndrăgește chiar, căci după judecata lui, peștele pe care ele îl mănîncă nu e fructul osteneții nimănui și apoi aceste păsări, prin traiul lor la olaltă, sparg tăcerea încropitoare a bălții, populînd-o cu fel de fel de strigăte și de cîripeli, în mijlocul cărora pescarul parcă nu se simte așa de solitar.

După ce ne-am odihnit cîteva ore ca să mai treacă în acest timp valul de căldură al amiezii, ne-am coborît la malul bălții pentru a o încerca cu privirea, măsurîndu-i apele în asfințit cît puteam privi cu ochii, ne încrezători în spusele prietenului nostru de aici, că ea a trebuit să-și micșoreze în anul acesta, retrăgîndu-și apele cîte i-au mai rămas spre centru, din cauza insuficienței revărsărilor din primăvară ale Dunărei.

Adevărul așa era, de partea lui, gîndindu-ne cu dezolare dacă nu cumva și a doua zi, nu vom avea vreo altă surpriză însoțită de cine știe ce decepțiune.

Costică în acest timp, se mărginea să comenteze numai consecințele ce le-au avut de suportat ei, pescarii, din cauza lipsei de inundații, fiindcă nu am mai putut prinde pește ca în alți ani, cînd se scotea vagoane întregi de la gard.

Dis de dimineață, a doua zi, cînd soarele încă nu apăruse, ne-am suit în duba care ne aștepta la Apele Albe îndreptîndu-ne spre Lebădoiul,—loc de refugiu și de siestă pentru rațe și lebede, mai ales pentru acestea

CE NAȘTE DIN PISICA....

TIBERIU-ARCADIU, DUDU V. PETRESCU

din urmă, două, trei, câte se plimbau altădată pe aici, majestoase și impasibile ca adevărate regine a singură-tății.

Dar nu am putut ajunge într'acolo decît cu foarte mare greutate. Apele nu mai măsurau ca de obicei o jumătate de metru în adîncime și din această cauză barca se chinuia din greu pe poteca pe care apucasem. Eforturile noastre de a o urni mereu din loc și a o face să înainteze printre trestii înalte și vinjoase, au devenit la un moment dat cu totul zadarnice, căci stuful se tot îndesa și nu mai putea fi biruit. Dacă Costică nu s'ar fi aruncat la apă și nu ar fi împins duba dela pupă, cu siguranță că am fi renunțat de a merge mai departe, mulțumindu-ne să ne întoarcem înapoi și să plutim pe celelalte două ghioluri cari ne mai rămîneau.

Lebădoiul nu are cuprins întins. E propriu zis nu un ghiol, ci un luminiș de apă măricel, care comunică spre răsărit cu Apele Albe, de care e despărțit printr'un brîu de trestie, iar de jur împrejur învecinîndu-se cu pădurea lui Toader, ale cărei sălcii se aflau altădată vara inundate.

Am rămas tare surprins cînd am constatat că pădurea nu mai era în apă și că pe unde odinioară fusese o colonie tînără de stîrci albi, acum cînta cucul, iar printre tulpinele sălciilor crescuse rapiță sălbatică și chiar cîteva fire de orz, aduse aici poate de vreo căruță care ar fi venit la lemne sau cine știe prin ce împrejurare. Melancolia mea era fără margini în fața priveliștii triste care mi se înfățișa: în pădure, cuiburile părăsite, iar pe apă nici un fel de pasăre, totul fiind abandonat ca pe vreme de toamnă, cînd ar fi avut loc migrațiunea.

Ipoteza pe care am supozat-o încercînd să-mi explic acest fenomen, s'a adevărit a fi plauzabilă în urma aceleiași constatări ce am făcut și la colonia lopătarilor de pe Apele Albe.

Negreșit că există o oarecare corelațiune între revărsările apelor și păsările aquatice, al căror număr crește cînd apa vine mare la baltă și tot astfel scade, cînd Dunărea nu-și mai risipește din prisos spre a alimenta ghiolurile și toate întinderile inundabile.

Așa dar aceste sburătoare cari au obiceiul să convețuiască ani de a rîndul în aceleiași locuri, sunt nevoite uneori să rupă cu această tradiție și să se stabilească pe alte meleaguri ale bălții, urmînd capriciile revărsărilor de cari sunt strîns legate pentru faptul destul de important că apele care vin în baltă aduc cu ele peștele ce le servesc de hrană. O apă stătută, neîmprospătată e desigur lipsită de acest aliment și deci oricît de dragi le-ar fi aceste locuri, ele sunt totuși constrînse să le părăsească, îndreptîndu-se cu grupul acolo unde existența le e mai asigurată.

Fără să mai pierdem timpul, cu tot regretul ce-l avem de a nu mai regăsi colonia stîrcilor cari număra anii trecuți vreo 70 de perechi, am cîrmit duba înapoi și ne-am întors pe aceiaș potecă pe care venisem spre Apele Albe.

Acest ghiol circular prezintă pentru mine un deosebit interes, pentru motivul că pe aici se găsea altădată tot felul de vinat, rațe, corcodei, gîște și gîrlițe

din belșug toamna, pelicanii spre sfîrșitul verii și chiar cocorii pe la culesul porumbului, ce veneau cu stolul ca să bea apă la amiază din ochiurile mai ferite ale pădurii Cîrbașa; nu mai vorbesc de lopătarii, cari își aveau colonia stabilită de multă vreme pe marginea stufului, în spre apus.

Apele Albe erau acum ca pustii, pescărușii cari făceau un sgomot alarmant pe unde odinioară foiau în voie cormorani și cei doi corcodei ce ne însoțeau duba de la distanță, ca și cîrdul de lișițe cari s'au retras în grabă la stuf, nu contau față de abundența de păsări la care ne așteptam să întîlnim.

Deși apa nu secase nicăeri pe toată întinderea, totuși lopătarii abandonaseră și ei aceste locuri, stabilindu-se cine știe pe ce baltă, cu toate că aveau aici rostul lor de cuiburi și de împrejurimi cunoscute, de unde își culegeau hrana nestingheriți de nimeni. Insuficiența de pește și de altă alimentație, era firește cauza generală a acestei situațiuni excepționale, pe care pescarii abia de își aduc aminte de a mai fi fost vreodată de la război încoace.

Am încercat zadarnic să zărim undeva cu privirea arătări de păsări: puncte negre plutind laolaltă pe marginea stufului, după cum odinioară eram învățați să descoperim cîrdurile de rațe; sau puncte albe, izolate și staționare, ce ne indicau pe gureșii cufundaci risipiți în toate părțile. Dar niciun fel de sburătoare din toate acestea; pretutindeni, apa verde-albăstruie a bălții mărginită de jur împrejur de stuful verde, care ne contraria impresia de solitudine exasperantă ce domnea în aceste locuri.

Am plecat mai departe tîind ghiolul în linie dreaptă, strecurîndu-ne cu ușurință prin Gura Gîrluței, care cuprindea numai papură, pentru a intra în Rotundu.

Și aici ca și peste tot aceiași priveliște neschimbată. Doar cîteva strigăte de chirighițe se făceau auzite de departe, încolo nicio pasăre pe limpeziș, afară de un cîrd de rațe din cele mici cari au sburat ca o săgeată, înainte de a le putea surprinde pe apă. Am tras duba la umbra trestiiilor, constatînd că excursia noastră a ajuns prea de vreme la punctul *terminus* și am dejunat cu Costică din merindele aduse de departe, căci tocmai sosise și amiază.

La cîteva sute de metri de noi, se aflau altădată prin partea aceia admirabile pînde pentru rațe la pasaj, cari sburau din toate direcțiile spre o plavie vecină, iar mai la dreapta și puțin înnăuntru stufului se deschidea un ochi de apă izolat, unde odinioară corcodeii se întreceau în idile, cîte doi, doi, cu țipete răgușite, ne fiind turburați decît doar de focurile ce le erau fatale. Dar am renunțat de ale mai trece și pe acestea în revistă, căci timpul era mai prețios la umbră, unde o încropitoare odihnă ne era parcă mai recomandabilă.

Tîrziu, după vreun ceas, două de somn pe fundul dubei, am pornit încet, legănați de vîslitul ramelor înapoi spre Apele Albe. Aici am priponit barca în niște țipirig, luîndu-ne rămas bun de la baltă, de la tot cu-prinsul acesta nostalgic fără sburătoare, abătîndu-ne cu Costică pe la viile din apropiere, de unde pe înserate am picat în Ciobanu. A doua zi, ne-am luat drumul spre casă.

INCERCARE DE STATORNICIRE A UNEI NOMENCLATURII ORNITHOLOGICE ROMÂNEȘTI

(Urmare și Sfârșit).

de Maior C. ROSETTI-BĂLANESCU

IMOCRYPTES GALLINULA
gallinula (L) = **Becațină surdă**. DL: *Becațină mică*. Tot prescurtat toată suflarea vânătorilor români zic, consacrat, „surdă”.

Arenaria interpres interpres (L) = **Pietrușel**. DL: nu cataloghează această pasăre. De altfel nici Dombrowski. Vezi pentru confirmare Dr. Kurt Floericke *Forscherfahrt in Feindesland*, partea II-a, pag. 100, No. 254. Numele este creat de mine.

Haematopus ostralegus ostralegus L = **Țarcă de mare**.

DL: *Ostrigar*. La „ostrigar” (de la *ostreastrie*) ași prefera însă „scoicar”, dacă ași fi convins că există un raport mai strâns între scoici și această pasăre. „Țarcă de mare” amintește o oarecare asemănare în culoare cu Coțofana. Zic „țarcă”, rezervând numele de „coțofană” pentru *Pica pica*.

Hydrochelidon nigra nigra (L) = **Chirighiță neagră**. DL: *Chirighiță*. (Chira, Pescăruș, Pescăriță).

Hydrochelidon leucoptera leucoptera (Temm) = **Chirighiță cu aripi albe**. DL: idem. (Chira, Pescăruș, Pescăriță).

Hydrochelidon leucopareia leucopareia (Temm) = **Chirighiță cu gât alb**. DL: *Chirighiță cu bărbie albă* (Chira, Pescăruș, Pescăriță).

Sterna tschegrava tschegrava Lep. = **Pescăruș mare**. DL: *Rândunea de mare răpitoare*. În ce mă privește am fixat în familia *Laridae* numele de „Chirighiță” pentru genul *Hydrochelidon*, „Pescăruș” pentru genul *Sterna* (pe care nu îl scindez cu genurile *Gelochelidon*, *Hydroprogone* și altele, cari au risipit genul *Sterna* în aproape tot atâtea genuri câte specii sunt) și „Pescar” pentru genul *Larus*. - Românul a botezat cu multe numiri genul „Pescărușilor” dar n'a făcut nici o legătură între aceste păsări și rândunele. „Rândunea maritimă” deci, sau „de mare” mai degrabă, este, după mine, o importanță din alte limbi, inutilă. (Chirighiță, Chirighiță, Chira, Pescar, Martin).

Sterna nilotica nilotica Gm. = **Pescăruș răzător**. DL: *Pescar maritim răzător*. Calificativul de „răzător” mărturisesc că nu mă încântă, dar n'am avut ce face (Alte denumiri ca la precedentul).

Sterna sandvicensis sandvicensis Lath. = **Pescăruș mic**. DL: *Rândunea maritimă mică*.

Sterna hirundo hirundo L = **Pescăruș de baltă**. DL: *Rândunea maritimă de fluviu*. Încă un inconvenient al „Rândunelei maritime”: îi zici maritimă... de fluviu. Vorba românului: ori lae, ori bălae. (Chirighiță, Chirighiță, Pescăriță, Pescar Crișcovă).

Sterna albifrons albifrons Pall. = **Pescăruș pitic**. DL: *Rândunea maritimă pitică*. (Aceleași alte denumiri ca precedentul).

Larus ridibundus ridibundus L = **Pescar răzător**. DL: *Martin răzător*. D-l. Linția a adoptat „Martin” pentru acest gen, unul din numeroasele nume românești aplicate la aceste păsări. Personal am apreciat că „Pescar” indică mai direct despre ce fel de păsări este vorba și face mai sensibilă rudenii cu „Pescărușii” pe care i-am văzut mai sus. De sigur o simplă chestie de apreciere. (Martin, Carabaș, Giușcă, etc).

Larus melanocephalus melanocephalus Temm. = **Pescar cu cap negru**. DL: *Martin cu cap negru*. (Aceleași denumiri ca la precedentul).

Larus minutus minutus Pall. = **Pescar mic**. DL: *Martin mititel*.

Larus gelastes gelastes Licht. = **Pescar rozalb**. DL: *Martin roz*. Mărturisesc antipatia mea pentru „roz” ca cuvânt românesc, neîntrecută decât de sinonimul său mai vechi „pembe”. Pentru ușoara suflare trandafirică ce o prezintă această pasăre peste albul penelor, mi s'a părut mai potrivit numele ce am adoptat. (Aceleași alte denumiri ca la precedentul).

Larus canus canus L = **Pescar cenușiu**. DL: *Martin sur*. (Aceleași alte denumiri ca la precedentii).

Larus argentatus argentatus Pontopp. = **Pescar argintiu**. DL: *Martin argintiu*. (Carabaș, Curvă, etc).

Larus argentatus cachinnans Pall. = **Pescar argintiu cu picioare galbene**. DL: *Martin argintiu flaviped*. (Aceleași denumiri ca precedentul).

Larus fuscus fuscus L = **Pescar negricios**. DL: *Martin negricios*.

Larus fuscus fuscus Licht. = **Pescar negricios mare**. DL: nu cataloghează această subspecie.

Larus marinus marinus L = **Pescar negru**. DL: *Martin negru*. D-l. Linția cataloghează acest pescar pe baza indicațiunii lui Hartert în *Die Vögel der paläarktischen Fauna*, unde se indică, foarte general, că această specie coboară până la Marea Caspică și Marea Neagră. Indicațiunea ar fi prea vagă pentru a admite pe *Larus marinus* ca pasăre identificată la noi. O mai precisă referință ar fi afirmațiunea lui N. W. Radakoff că a „văzut” pe *Larus marinus* în Marea Neagră (*Ornithologische Bemerkungen über Bessarabien, Moldau, Walachei, Bulgarien und Ostrumelien, Bull. Soc. Natur. Moscova 1879*). La care Dombrowski, incontestabil cel care timp de 14 ani a avut cel mai mult material și posibilități de observare asupra păsărilor noastre, afirmă hotărât că nu poate fi vorba de cât de o confuzie cu *Larus fuscus*. Personal ași fi fost foarte dispus să împărtășesc părerea lui Dombrowski, dacă Dr. K. Floericke n'ar pretinde și el să fi „văzut”, în mod „incontestabil”, de două ori, pe *Larus marinus* la Portița. Se poate spune că Dr. Floericke este un om cu deosebit de mult noroc, dacă în scurtul timp petrecut în Dobrogea pe vremea ocupației, a reușit totuși să întâlnească această pasăre. Nu ne este permis să-i punem afirmațiunea la îndoială, dar rămâne stabilit că proba, exemplarul material, lipsește. Cu aceste rezerve cataloghez pe *Larus marinus*.

Larus ichtyaetus ichtyaetus Pall. = **Pescar mare cu cap negru**. DL: nu cataloghează, cu dreptate cred, această specie. Nu a semnalat-o nimeni la noi, până la aceeași excursie în țară ocupată a Dr-ului Floericke, căci afirmațiunea lui Friederich (*Naturgeschichte der deutschen Vögel*) cum că această specie ar cloci la Dunărea de jos, este cu totul fantezistă. Dar Floericke pretinde că observația sa este sigură, fără confuzie posibilă. Dar și aci lipsește proba. O semnez deci cu toată rezerva.

Stercorarius pomarinus pomarinus (Temm) = **Lup de mare**. DL: *Lup de mare mijlociu*. (Lup de pește).

Stercorarius parasiticus parasiticus (L) = **Lup de mare hrăpăreț**. DL: *Lup de mare parasitic*. I se spune „parazit” acestei păsări, pentru că se hrănește de pe spinarea altor păsări, furându-le prada într'un fel sau

altul. Pe românește sensul de „parazit” este redat printr’o lungă perifrază: a trăi de pe spinarea altuia. Am crezut că „hrăpăret” redă aci, mai mult sau mai puțin, indeletnicirea acestei păsări, și l-am adoptat ca să scap de „parazit” și mai ales de „parazitic”.

Bubo bubo bubo (L) = **Bufniță**. DL: *Buhă*. (Buhnă, Buhcă, Buonă, Bufnă).

Otus scops scops (L) = **Ciuf pitic**. DL: idem.

Asio otus otus (L) = **Huhurez**. DL: *Ciuf de pădure*. (Hurez, Huhurete, Cius).

Asio flammeus flammeus Pontopp. = **Huhurez de câmp**. CL: *Ciuf de baltă*.

Aegolius funereus funereus (L) = **Cucuvea încălțată**. DL: idem. (Cucuvea Cucumegă încălțată).

Athene noctua noctua (Scop) **Cucuvea**. DL: idem. (Cucuvea, Cucuveică, Cucovelă, Cocioveică, Cucumea, Cucumegă, Cucubeică, Uture).

Glaucidium passerinum passerinum (L) = **Cucuvea pitică**. DL: idem.

Surnia ulula ulula (L) = **Ciuhurez porumbac**. DL: *Ciuhurez undulat*.

Strix uralense uralense. Pall. = **Ciuhurez cu coadă lungă**. DL: *Huhurez uralenz*.

Strix aluco aluco (L) = **Ciuhurez de pădure**. DL: *Huhurez de pădure*.

Tyto alba guttata (Brehm) = **Strigă**. DL: *Strigă*.

Falco cherrug cherrug Gray = **Șoim**. DL: *Șoim dunărean*. (Șain).

Falco peregrinus peregrinus Tunst. = **Șoim călător**. DL: idem.

Falco peregrinus atriceps Hume. **Șoim călător închis**. DL: nu cataloghează această subspecie. Trebuie să spun că există o stare de nemăsurare încă ne tranșată în ce privește subspeciile Șoimului călător pentru țara noastră. Cataloghează această subspecie după Dombrowski, fără să fiu personal lămurit asupra ei.

Falco peregrinus brookei Sharpe = **Șoim călător Brokei**, astfel numit de Dl. Linția. Este altă subspecie asupra căreia, personal, nu pot da referințe.

Falco subbuteo subbuteo L = **Șoimul rândunelilor**. DL: idem. (Herete, Irete, Erete, Arete).

Falco columbarius regulus Pall. = **Șoim pitic**. DL: *Șoimuleț pitic*.

Falco tinnunculus tinnunculus L = **Vânturel**. DL: *Vinderel roșu*. (Herete roșu, Vetrușcă, Inchinător, Futevânt).

Falco vespertinus vespertinus L = **Vânturel de seară**. DL: *Șoimuleț de seară*. (Herete de seară, Vinderel etc).

Falco vespertinus obscurus Tsch. = **Vânturel închis de seară**. DL: nu cataloghează această subspecie.

Falco naumanni naumanni Fleisch = **Vânturel mic**. DL: *Vinderel mic*. După cum s’a putut observa din cele de mai sus, am adoptat numele de „Șoim” pentru genul *Falco*, cum e și natural, exceptând „Vântureii”, cărora le-am lăsat numele lor caracteristic românesc. De altfel chiar unii autori au despărțit „Vântureii” de „Șoim”. D-l. Linția văd că adoptă trei denumiri pentru genul *Falco*: „Șoim”, „Șoimuleț”, și „Vinderel”. Nu știu dacă a avut un criteriu special pentru această diferențiere triplă, unde *Falco columbarius regulus* e alăturat de *Falco vespertinus* în mod destul de neașteptat.

Aquila crysaetos crysaetos (L) = **Acvilă de munte**. DL: *Acvilă*. (Iepurar, Hultan). Pentru genul *Aquila* și cele mai înrudite am fost nevoit să adopt numele de „Acvilă”. Nu corespunde desigur unei denumiri curat românești, dar în special pentru răpitoare era imperios necesar o rânduire în adevăratul haos care domnește printre desemnările populare. Poporul, puțin respectos de ostenele și clasificările ornitologilor, face un te-pbil talmeș-balmeș din Ulii, Hereți și Vulturi. Am adoptat numele de „Acvilă” pentru genul *Aquila*, *Hie-*

raetus și *Pandion*, „Surlită” pentru genul *Buteo*, „Herete” pentru genul *Circus*, „Uliu” pentru genul *Accipiter*, „Gaie” pentru genul *Milvus*; numele de „Vultur” l-am rezervat pleșuvilor, inclusiv Vulturul bărbos. Celelalte genuri, reprezentate prin câte o singură specie, au din fericele câte un nume specific, care ne scoate din încurcătură. Ne așteaptă însă alte greutăți în stabilirea unor subspecii printre „Acvile” și „Surlite”, chestiune care, pentru a fi bine pusă la punct, cere încă multe observațiuni și material, altul decât cel cules de prin cărți. Ornitologul român are aci un câmp încă vast de cercetări.

Aquila heliaca heliaca Sav. = **Acvila imperială**. DL: idem. (Pajure, Vultur, Sgriptoroaică, Gripsor, etc).

Aquila rapax belisarius (Lev) = **Acvilă răpitoare**. DL: idem. (Vultur).

Aquila nipalensis orientalis Cab = **Acvilă de câmp**. DL: *Acvilă apuseană de stepă*. În tot cazul nu pricep de ce „apuseană”.

Aquila clanga clanga Pall. = **Acvila neagră mare**. DL: *Vultur țipător mare*. Văd că D-l Linția părăsește pentru această specie și cea următoare numele de „Acvilă” pentru „Vultur”. Am explicat felul meu de a vedea. (Vultan).

Aquila pomarina pomarina Brehm = **Acvilă neagră mică**. DL: *Vultur țipător mic*. (Vultan, Vulturaș).

Aquila pomarina fulvescens Gray = **Acvilă gălbucă**. DL: nu cataloghează sau nu recunoaște ca sine stătătoare această pasăre. În adevăr aceasta ca și următoarea sunt considerate de unii autori ca nefiind decât tot cele două Acvile precedente, într’o anumită fază a penșurii. Chestiunea nu e de loc lămurită. Personal nu-mi pot încă forma o părere. Nu putem însă întreba cum de nu se întâlnesc mai des astfel de forme, dacă nu sunt decât tot cele două acvile precedente, doar la o altă vârstă?

Aquila pomarina fulviventris Brehm = **Acvila cu pântec galben**. DL: aceeași observații ca la precedente.

Hieraetus fasciatus (Vicill) = **Acvila porumbar**. DL: *Acvila Bonelli*.

Hieraetus pennatus pennatus (Gm) = **Acvila pitică**. DL: *Acvilă mică*. (Vultan).

Buteo ferox ferox (Gm) = **Surlită mare**. DL: *Șorecar feroce*. N’am nimic contra lui „Șorecar” care este foarte potrivit, dar cu „feroce” nu mă împac.

Buteo buteo buteo (L) = **Surlita**. DL: *Șorecar comun*. (Uliu șopârlelor, Șopârlar).

Buteo buteo zimmermannae Ehmcke = **Surlita lui Zimmermann**. DL: *Șorecar Zimmermann*.

Buteo buteo vulpinus Gloger = **Surlita roșie**. DL: *Șoricar vulpin*.

Buteo buteo menetriesi Bogd. = **Surlita de Caucaz**. DL: nu cataloghează această subspecie. Și la genul *Buteo* mai are ornitologul destul de lucru până va lămurii subspeciile noastre.

Buteo lagopus lagopus (Brünn) = **Surlita încălțată**. DL: *Șorecar încălțat*.

Circus cyaneus cyaneus (L) = **Herete de câmp**. DL: *Uliu vânt*.

Circus aeruginosus aeruginosus (L) = **Herete de baltă**. DL: *Uliu de trestie*. (Șorecar de baltă).

Circus macrourus macrourus (Gm) = **Herete albă**. DL: *Uliu stepelor*.

Circus pygargus pygargus (L) = **Herete cenușiu**. DL: *Uliu alb*. Nu știu de ce a desemnat D-l Linția această specie drept „albă” și nu precedentă.

Accipiter gentilis gentilis (L) = **Uliu**. DL: *Uliu găinilor*. Acesta e adevăratul uliu. D-l Linția a adoptat acest nume, dar l-a întrebuițat deja și la genul *Circus*. (Porumbar, Cobăț, Găinar, Hărău, Hereu, Herete, etc.).

Acipiter nisus nisus (L) = **Uliu mic**. DL: *Uliul păsărilor*. (Păsărar, Ulișor, Ulieș, Uliuș, etc.)

Accipiter revives brevipes (Severtz) = **Uliu scund**. DL: *Ulișor cu picioare scurte*.

Milvus migrans migrans (Bodd) = **Gaie neagră**. DL: *Sorliță brună*. (Caie, Cailă, Huligan, Gaie cu coadă crăpată, Găinar). Consider ca fără controversă, întâiu, că numele de „Gaie” trebuie menținut, fiind nu numai cunoscut, dar intrând chiar în expresiuni și locuțiuni specifice românești — și în al doilea rând, consider iar fără controversă că numele de „Gaie” este cel ce trebuie aplicat lui *Milvus*. În afară de informațiuni directe culese asupra acestui fapt, intervine chiar etimologia cuvântului „Gaie” (trecând prin „Caie” și „Cailă”) din ungurescul „Kànya”, desemnând pe *Milvus*. — Cât despre numele de Sorliță, Sorliță sau Șorliță, cuvânt de origină necunoscută, întrebuițat în Ardeal, și dacă nu mă înșel în special în Banat, l-am întrebuițat pentru genul *Buteo* urmând în aceasta tocmai pe un bănațean, bun cunoscător al răpitoarelor noastre, prietenul și excelentul colaborator al acestei Reviste, D-l. C. A. V. Popescu. Dacă însă „Sorliță” poate fi înlocuit fără inconvenient cu „Șorecar” pentru *Buteo*, nu există nici un motiv de a părăsi „Gaie” la genul *Milvus*.

Milvus milvus milvus (L) = **Gaie roșie**. DL: *Sorliță*. (Caie, Cailă, Huligan).

Haliaeetus albicilla albicilla (L) = **Codalb**. DL: idem. (Cudalb, Vultur codalb).

Pernis apivorus apivorus (L) = **Viespar**. DL: *Văspar*.

Circaetus gallicus gallicus (Gm) = **Șerpar**. DL: idem.

Pandion haliaetus haliaetus (L) = **Acvila pescar**. DL: *Vultur pescar*.

Aegyptius monachus monachus (L) = **Vultur pleșuv**. DL: *Vultan brun*. (Cartal, Cara).

Am spus mai sus că rezerv numele de „Vultur” acestei categorii de păsări dintre răpitoare. Românul spune indiferent „vultur” și acestora și mândrelor acvile. Trebuia ales, trebuia o rânduială când e vorba de o nomenclatură ornithologică. Bine sau rău, după cum spune englezul „Vulture” și francezul „Vautour” tot acestor păsări, le spun și eu. Cât despre „Vultan” care nu e decât abstras din „Vultur”, l-am întâlnit aplicat mai mult ca un diminutiv la unele acvile mai mici (vezi la acvile). A aplica un diminutiv celor mai formidabile păsări, nu-mi pare logic.

Gyps fulvus fulvus (Hablizl) = **Vultur pleșuv sur**. DL: *Vultan sur* (Cartal, Cara).

Neophron percnopterus percnopterus (L) = **Vultur pleșuv mic**. DL: *Hoitar* (Zăgan).

Gypaetus barbatus grandis Storr = **Vultur bărbos**. DL: (Zăgan).

Corvus corax corax L = **Corb**. DL: idem. (Corac, Croncan, Croncău, Corcan).

Corvus cornix cornix L = **Cioroi griv**. DL: *Cioară cenușie*, (Cioroi sur, Cioară de pădure). „Griv” nu e o invenție personală. Se știe că acest cuvânt înseamnă pe românește „bălțat” sau „pestriț”. De acolo și numele de „Griva” sau „Griveiu” dat la copoi. Cunoscut unele localități din țară unde *Corvus cornix* poartă în popor numele de „Cioroiu griv”, așa cum l-am adoptat,

părându-mi-se foarte potrivit. Incontestabil, că Cioroiu sau Cioară „cenușie” e foarte acceptabil. — În chestiune de clasificare trebuie ținut seama de *Corvus cornix valachus* Tsch., căruia i-am spus „Cioroiu griv românesc”. Discuțiunea iese din cadrul acestei lucrări.

Corvus frugilegus frugilegus L = **Cioară neagră**. DL: *Cioară de semănătură*. (Cioară de câmp).

Coloeus monedula collaris (Drumm) = **Stâncuță gulerată**. DL: *Stâncuță*. (Stancă, Cioacă, Ceucă, etc.).

Coloeus monedula spermologus (Vieil) = **Stâncuță**. DL: nu cataloghează sau nu recunoaște această diferențiere. E drept că chestiunea, după mine, nu e lămurită. Vor mai trebui cercetări pentru clasificarea situației Stâncuțelor noastre. Expunerea observațiilor personale asupra acestei chestiuni ar depăși cadrul acestor note.

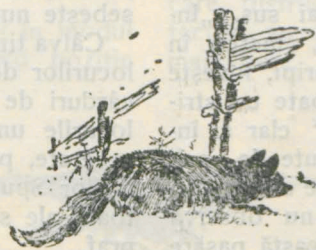
Pica pica pica (L) = **Coțofană**. DL: idem. (Țarcă, Caragață, Ciocobară, Trașcă, Sârcă, Sirică, Sorcă, Hârhasă, etc.).

Cu aceasta am terminat cece îmi propusesem să prezint: vânatul, păsările de apă, răpitoarele și ciorile.

În *Proectul* D-lui Profesor Linția mai figurează și *Terekia cinerea* (Guld) pe care D-sa o numește „Sitar de mal sur”. Această pasere nu a fost identificată însă în România, după cum recunoaște și D-sa într'un schimb de corespondență, „deși, adăugă D-l Profesor, sunt convins că prin Dobrogea se va găsi”. Până atunci însă, nu poate figura printre păsările noastre.

Mai semnez că Elwes și Buckley pretind că ar fi „văzut” la Constanța pe *Calidris canutus canutus* (L) = (*Tringa canutus*). Nici o probă însă și nici o altă observație n'a confirmat această afirmație, reeșită de sigur dintr'o confuzie. N'o putem deci cataloga printre păsările noastre.

Privind acum în urmă, ne putem întreba dacă ne-am atins scopul. Cel puțin principal, cred că da: fiecare specie și subspecie din păsările noastre învederate își are numele său românesc, rânduit după un plan logic. Dacă aceste nume sunt cele mai potrivite, nu pot spune. M'am silit să fie. Am dat motive acolo unde am crezut necesar. Diferențele față de *Proectul* D-lui Profesor Linția nu sunt prea mari, după cum s'a putut constata. Se pare că Dl. Linția a căutat să se apropie, destul de des, mai mult de o terminologie mai științifică, pe când în ce mă privește am fost oarecum obsedat de ideea de a reda peste tot, cât mai românească această nomenclatură — în limitele posibilităților. Pentru „specialiști” nomenclatura științifică latină este necesară și suficientă. Deci dacă ne străduim să alcătuim o nomenclatură națională, este ca să poată profita de ea și ne-specialiști, să intre în uz, să se vulgarizeze, ușoară dar corectă — ca să scăpăm de confuziunile de azi, întâlnite de la țaran la învățător, dela poet la profesor, la vânători, în manuale, în dicționare — peste tot. Acestea, și cele expuse la începutul lucrării, sunt principiile ce m'au călăuzit în alcătuirea acestei încercări. Cu acest prilej, hipoteticul cititor, atent și răbdător, a putut să observe că cercetările asupra unora din păsările noastre sunt departe de a fi desăvârșite. Să nădăjduim că ornithologia românească va umple golurile, spre cinstea ei.

SPURCACIUL (Otis tetrax)

de CAROL A. EBERLE-BRAȘOV

INUTURILE PREFERATE de acest vânat splendid ca formă, penaj și carne, sunt pe întinderile de pământ în formă de stepă ale Ungariei de sud, Franței de sud, Turciei, României, Greciei și Africeii de Nord Vest. Adesea îl găsim și în Sardinia, și se spune că în număr enorm s'ar afla prin stepele Siberiei de Sud.

Către mijlocul lui Aprilie și începutul lui Mai sosesc Spurcaciul în România. Ei vin atunci deodată, ca și când ar fi vorbiți. Sosiți într-o singură noapte, ei apar a doua dimineață în cârduri de 10—12 bucăți prin locurile, unde vor să-și facă cuiburile.

Împerecherea are loc în Mai, iar în August puii sunt mari.

Lungimea pasării este de 50 cm., distanța dela o aripă la cealaltă 26 cm., iar lungimea coadei 13 cm.

Bărbatul are în timpul împerecherei gâtul negru și este caracterizat printr-o bandă buclară ce trece de la ureche spre gât, și printr-o bandă transversală identic desenată, ce trece deasupra capului. Partea de sus a capului este galben-deschisă și pătată cu maro, iar mai în jos este cenușiu-deschisă; spatele, negru pe un fond roșu-deschis și galben, este pătat și ondulat în curmeziș, iar marginea aripelor și penele deasupra și dedesubtul coadei precum și penele dedesubt ale corpului sunt albe. Aripelile sunt jos albe și au vârfulurile de culoare maro-închisă, iar ultimele pene sunt înapoi albe, cu o bandă mare albă în fața vârfulurilor. Penele coadei sunt albe și împodobite înapoi cu benzi. Ciocul este cenușiu-cornos, iar ochiul mare are o culoare deschisă sau galben-brună.

Femela este mai mică decât bărbatul, având capul pe ambele părți gălbui, iar gusa alb-roșiatică sau roz-deschis. Pieptul și gâtul sunt vărgate în față cu galben deschis-negru, iar penele spatelui sunt mai tare pătate decât la bărbat. Penele de deasupra ale aripelor sunt pătate alb cu negru, iar penele de pe burtă sunt albe.

Spurcaciul evită întotdeauna apropierea pădurilor. Șeurile întinse și, dacă se poate puțin deluroase, dar fără mărăcini, sunt locurile de ședere pe cari le preferă. Adesea el este observat și în societatea dropiei. Hrana sa constă din iarbă, trifoi, grăunțe, însă de preferință el se nutrește cu insecte vătămătoare și melci, astfel că este absolut folositor. Locurile sale de clocit și le alege de cele mai multe ori prin câmpii întinse. Ei iubesc regiunile tăiate de vâlcelușe plane și cu movile pietroase. Aceste locuri sunt alese în comun de pereche — după cât se pare, căci cocoșul nu se îndepărtează de obicei prea departe de cuib. La așezarea cuibului și la clocit cocoșul nu ia parte. O atare preocupare nu corespunde câtuș de puțin gustului său. De multe ori el nici nu știe locul unde se află cuibul. Cu toate acestea cocoșul se ține veșnic în apropierea găinei, unde el își face una sau două arii, călcându-le cu picioarele. Acestea din urmă și-le face de preferință pe locuri goale, în adâncituri mici ale pământului. La vânatoarea de cocoși în timpul împerecherei, trebuie să-i căutăm numai în locurile descrise mai sus. „În timpul bătaii, cocoșul face niște sărituri, mereu în acelaș loc, apoi dă o singură dată din aripi, lovește pământul cu ghiarele și în acelaș timp scoate un strigăt cât se poate de caracteristic, un „trr“ clar și întrerupt scurt, și care se aude la câteva sute de pași. Săriturile și strigătul el le repetă la intervale de 10—15 secunde, atunci când se crede singur și nu observă apropierea omului. S'a mai stabilit, că această pasăre

sare împrejurul ariei, cu penele gâtului înfoiate și cu aripile atârănânde, sau stă pur și simplu pe loc fără să sară, scoțând în acelaș timp strigătul caracteristic. În urma deselor lovituri cu picioarele pe unul și acelaș loc, se formează o adâncitură în pământ în formă de strachină, adică aria.

Câte unii cocoși bătrâni cântă cu atâta foc, că formează niște întărituri la talpa piciorului, acolo unde se împreună degetele cu piciorul. Cocoșii cântă de obicei singuri, și cu mare sârguință mai ales în timpul răsăritului și apusului soarelui. Mai rar ei cântă și în timpul zilei, în special pe timp cețos precum și în nopți senine cu lună. Timpul principal al împerecherei cade în luna Mai și se termină tocmai în momentul, când ies puii din ghioace. În zilele de vară Spurcaciul nu-și trădează prezența între ceasurile 7—8 dimineața și până la 6—7 seara, ci se ascunde cu prudență prin ierburile înalte.

Cu construirea cuibului simplu se ocupă găina, iar cocoșul nu ia parte. Locul unde se află cuibul este ținut secret de găină cu mare grijă, pentru a nu fi descoperit de cocoș. Se spune, că dacă cocoșul găsește cuibul, el seurcă pe el și începe să cânte, spargând în acelaș timp ouăle.

După cum este și timpul primăvara, găina începe cu ouatul pe la a doua jumătate a lui Aprilie, concomitent cu dropia. Cuibul complet constă de cele mai multe ori din 4 și nici odată din mai multe ouă, de multe ori însă numai din 2 sau 3 ouă. Ca mărime și formă ele seamănă cu ale găinei domestice, având culoarea verde-murdară sau măslinie, cu pete maro slab marcate și neregulate.

Coaja este cam groasă.

Cloșca șade pe cuib cu mare tenacitate și lasă pe om să se apropie până la câțiva pași.

Ea nu părăsește de obicei cuibul, decât în momentul când dăm direct peste el. La apropierea unei căruțe găina se ridică abia în fața picioarelor cailor, bătând stângaciu din aripi, guruind și gemând într'un fel deosebit. Chiar dacă atingem ouăle cu mâna, totuși cloșca se înapoiază la cuib și continuă cu clocitul. Dacă la începutul clocitului cuibul îi este distrus, atunci ea construiește într'alt loc un alt cuib nou și ouă a doua oară. În tot timpul duratei ouatului și clocitului, găina trăește singură ziua. Locul de refugiu ea nu-l părăsește decât când se înserează, pentru a merge în căutarea hranei. În timpul acesta ea acceptă cu îngăduință curtea pe care i-o face cocoșul, — deci nu se ascunde ci se ține în apropierea lui. Dacă este gonită în timpul zilei de pe cuib, atunci ea este înconjurată aproape momentan de câțiva cocoși, cari însă caută în zadar ca să-i câștige grațiile.

Clocitul durează cam 3 săptămâni, și către sfârșitul lui Mai ies puii din ou. Puii sunt conduși la început numai de mama lor. Către sfârșitul lui lunie ei pot să sboare și atunci se asociază și cocoșul bătrân, care pe timpul acesta își pierde haina sa de gală și se deosebește numai puțin de găină.

Câtva timp Spurcaciul se ține în stoluri în apropierea locurilor de împerechere, iar mai târziu se asociază în cârduri de 20—200 bucăți. Acum ei nu se mai țin de locurile unde au clocit, ci caută câmpurile de grâu secerate, pe care se mai află snopii în clăi. În umbra clăilor Spurcaciul găsește adăpost contra razelor arzătoare ale soarelui, și tot acolo el își face baia sa de praf.

Primăvara, Spurcaciai se hrănesc cu verdețurile plăpânde ale stepei, cu semănături de curând răsărite și cu insecte de tot felul. Puii, cari părăsesc curând cuibul, se hrănesc sub conducerea găinei în acelaș fel.

Vânătoarea de Spurcaci formează una dintre plăcerile admirabile ale vânătorului, și cuprinde sezonul de primăvară, vară și toamnă. După anotimp și felul de vânătoare, deosebim: vânătoarea la cocoși în timpul împerecherei primăvara, vânătoarea Spurcaciilor în călduri vara, și în fine vânătoarea în timpul pasajelor toamna.

Cea mai interesantă dintre toate trei este însă vânătoarea cocoșului primăvara. Ea se practică în două feluri: sau apropiindune de el într'o căruță, sau folosindu-ne de o găină împaiată.

Acest fel de vânătoare este numai atunci posibilă, dacă recurgem la ajutorul unei căruțe țărănești, căci dacă am căuta să ne apropiem de el la picior, Spurcaciul s'ar scula afară de bătaia armei. Cel mai bun timp este înaintea răsăritului soarelui, de la 3—8, pentru că pe rouă Spurcaciul nu se scoală ușor, iar vânătorul se poate apropia mai bine de el. Mai puțin favorabile sunt orele de seară uela 6—8. La începutul mai sus menționatele ore trebuie să fim deja la fața locului, — chiar dacă cunoaștem precis locurile de împerechere, putându-ne duce direct la ele. De altfel nu este greu de a găsi Spurcaciul primăvara, căci se trădează la depărțări mari prin strigătul său curios. În timpul vânătoarei trebuie să lăsăm caii la pas, evitând pe cât posibil orice șgomot și ascultând cu mare atenție. După puțin exercițiu vom distinge cu ușurință dintre diferitele glasuri ale stepei ce se deșteaptă, cântecul de amor al cocoșului, caracteristicul „trrr“. Odată ce ne-am încredințat în mod sigur de direcția în care se află Spurcaciul, ne apropiem de el într'un trap ușor, ținându-ne puțin într'o parte.

Des de dimineață cântecul de împerechere se aude la distanțe mari, și deaceea ne putem amăgi adesea în aprecierea distanței, crezând că Spurcaciul este în apropierea noastră, pe când în realitate el este încă departe. După minuțioase scrutări ale terenului, vom vedea în sfârșit un punct negru care se mișcă. Acesta este capul cocoșului. Cocoșul odată descoperit, nu mai trebuie să-l pierdem din ochi, ci trebuie să ne apropiem din ce în ce mai mult de el, dându-i mereu roată și scurtând puțin câte puțin distanța. Dacă ne-am apropiat de el până la o anumită depărțare, el își parăsește poziția și se lipește una cu pământul. Dacă l'am recunoscut în mod precis, putem scurta cercul în cazul acesta fără frică, ținându-ne însă totuși la o parte. Apoi căutăm să ne apropiem la o distanță dela care putem trage în mod sigur, încetinim mersul cailor, sărim jos din căruță și ne îndreptăm cu pași repezi spre centrul cercului descris.

Abia însă ne depărțăm cu câțiva pași de căruță, că cocoșul se și ridică, sburând la început 3—4 m. drept în sus și luând în urmă o direcție orizontală. De obicei ne putem apropia până la 40—50 pași, căci de cele mai multe ori pasărea se furișează din locul urmărit de vânător. Cel mai nimerit este de a încărcă țeava stângă cu alice Nr. 3, iar țeava dreaptă cu alice Nr. 4. Aceste vânători la cocoșii de Spurcaci în epoca lor de dragoste, sunt de cele mai multe ori încununete de succes.

În timpul împerecherei mai putem vâna și în modul următor, întrebunțând o găină împaiată într'o poziție

cât se poate de naturală și fixată pe o scândurică verde: Mergem deasemenea cu căruța, însă fără a ne strădui să descoperim pasărea înainte de a-o scula. Ne apropiem de cocoșul nostru, sau de un altul pe care l'am sculat odată în mod accidental la o distanță de cam 200—300 pași. Apoi ne alegem un loc fără iarbă, unde așezăm găina împaiată. La o distanță de 20—30 pași vânătorul se trânteste jos. Toate acestea trebuie să se întâmple sub scutul căruței care merge, pentru ca cocoșul să nu observe nimic. Apoi conducătorul căruței îi dă roată cocoșului cu căruța, însă așa ca acesta să fie forțat să sboare în cele din urmă spre găina împaiată. Indată ce cocoșul vede pasărea ademenitoare, se și lasă imediat lângă ea, ceea ce se întâmplă adesea cu peripeții hazlii. La acest fel de vânătoare se pot împușca toți cocoșii de pe o anumită rază.

Dacă așezăm găina noastră într'un loc vizibil la depărțări mari, nu se întâmplă rareori ca căruța să nici nu găsească timp să plece pentru a ne scula cocoșul. Acesta „se ridică singur“, și uneori chiar 2—3 cocoși în acelaș timp. La această vânătoare este important să purtăm un costum verde.

Țăranii prind spurcacia și cu lațul. Pentru aceasta ei caută aria de împerechere a cocoșului și așează acolo mai multe lațuri

Vânătoarea la Spurcaciai tineri începe la începutul lui August și are loc în timpul cel mai cald al zilei, adică între orele 11—3. Cu câinele și la picior se vânează puțin, căci ar trebui să alergăm prea mult până să găsim un cârd de Spurcaci, iar câinele s'ar muia repede din cauza căldurei arzătoare din timpul prânzului. Pe vremea aceasta Spurcaciai rabdă bine apropierea vânătorului, și se ridică când ești aproape să-i calci. Deaceea este cel mai nimerit lucru, ca să-i vânam din căruță.

Putem lăsa căruța să meargă foarte încet, și în toate direcțiunile, ținându-ne cu arma gata pentru cazul că vânatul s'ar ridica în mod spontan. Dacă ne apropiem mult de tot de cârd, Spurcaciai se ridică unul câte unul. Dacă am descoperit cârdul, oprim căruța și dăm roată cârdului pe jos, și în cercuri din ce în ce mai mici. Și în acest caz Spurcaciai se ridică unul câte unul sau câte doi.

Toamna, resp. în timpul pasajului, împușcăm spurcaciul la pază, ca și pe dropie. Cu căruța aproape că nu ne putem apropia, căci Spurcaciai sunt din cale afară de precauți și nu rabdă nici odată apropierea căruței până în bătaia puștei. Cu cât sunt mai mulți participanți la pază, cu atât este mai bine.

La sfârșit trebuie să mai observ, că acest vânat interesant se împușează din an în an. Nu de prea mult timp — acum vreo 25—30 ani — Spurcaciai apăreau peste tot în județul Ialomița într'un număr considerabil. Acuma este greu ca să-i mai găsim, și probabil că nu este îndepărtat timpul, când aceste păsări vor dispăre și din Dobrogea.

Cauzele acestei împușinări trebuie să le căutăm pe de o parte în distrugerea vânatului, datorită braconajului ce se practica odinioară, fără menajament de sex și etate, pe de altă parte însă și cultivarea pământului, mărirea suprafețelor de cultură, creșterea oilor care distruge adesea orice vegetație, precum și alți factori au împins vânatul spre regiuni mai izolate și mai libere.

FOLOASELE ȘI PAGUBELE ADUSE DE PĂSĂRILE RĂPITOARE PRIVITE DIN PUNCT DE VEDERE VÂNĂTORESC

(Urmare și sfârșit)

de Cpt. I. IACOBI-BOLGRAD

ÎN FRUNTEA LOR trebuie să așezăm *Uliul* (*Accipiter-gentilis g (L)*) cel mai stricător dintre toate păsările noastre răpitoare, atât pentru vânător cât și pentru agricultor.

Nu lipsește din nici un loc. Acolo unde întinderi mai mari îi dau adăpostul necesar, se stabilește și-și face cuibul, pornind de acolo în expedițiile lui de tâlhărie. Lui nu-i place societatea. Foarte încrezut în propriile sale forțe, el este cel mai îndrăzneț și curajos tâlhar din câți cunoaștem. Nimic nu este în siguranță din pricina lui. Prepețița, potârnichea, rața, bobocul de găscă și vătuiul de iepure, toți îi sunt tributari. Nevăzut se furișează în toate părțile și abia apărut, dispăre ca o nălucă pentru a reveni în clipa următoare, plin de curaj nebunesc nesfiindu-se de nici un pericol. Animalele care-i pot fi cu ușurință pradă, le evită, deasemenea și stârvurile. Fără îndoială că aduce pagube mari vânatului mic, totuși este cași bufnița un dușman neampăcat al ciorilor încercând să repare prin omorârea lor, multe păcate de care s'a făcut vinovat. Câți ulii nu cad victima curajului lor nebun! Câți nu-și plătesc cu viața îndrăzneala, când setea lor de sânge le răpește simțurile, și disprețuind orice pericol se avântă nebunește în urmărirea victimei, sdrobindu-și capul de acoperișul vreunei case, sau se opresc zăpăciți de lovitura geamului care s'a spart în momentul în care l-au isbit, și se trezesc în pridvorul casei țaranului. Eu nu prea pot fi supărat pe el și n'aș vrea să lipsească din pajștele noastre, acest pungaș curajos și mândru, la fel cum nu aș vrea să-mi lipsească nici vulpea, care are atâtea asemănări cu uliul în înțelegerea felului lor de viață și a practicei lucrurilor. Vânătorul ar trebui să lupte contra lui, însă distrugerea sa ar fi un păcat.

Același lucru vom spune și despre ruda sa cu mult mai mică de talie (*Acciptier nisus n. (L)*) *Uliul mic*, care nu se găsește în vechiul regat decât toamna și iarna. Pentru vânătoare este cu mult mai puțin stricător din cauză că este mult mai slab, însă în rândul păsărilor mici cauzează multe goluri. Vrăbiile sunt în special victimele de căpetenie, dar din neamul lor sunt slavă domnului, tocmai destule. În lunile de vară, uliul mic este înlocuit în vechiul regat cu (*Accipiter brevipes (Sev.) Uliul scund*. Asemănător ca talie uliului mic, este mai lenș, deci paguba ce o aduce vânatului nici nu merită discuție.

Indivizi de o ferocitate deosebită sunt și *Hereții*. Distingem dintre ei patru specii, din care trei rămân la noi tot timpul, deci merită o atențiune deosebită. Acestea sunt: (*Circus aeruginosus ae. (L)*) *Heretele de baltă*, care este cel mai mare dintre toți, apoi heretele care se întâlnesc mai des este (*Circus macrurus (Gin)*) *Heretele alb*, iar cel mai rar este (*Circus pigaryus (L)*) *Heretele cenușiu*. La acestea se adaugă primăvara și toamna *Heretele de câmp* (*Circus cynaeus c. (L)*) care este în trecere pe la noi în aceste anotimpuri. Toți hereții sunt hoți periculoși de cuiburi și cauzează deci ravagii printre prepelițe și potârnicheii în timpul ciocitului. Este adesea nevoie să punem o stavilă înmulțirii lor, deoarece stricăciunile pe care le cauzează nu pot fi compensate prin folosul care l-ar aduce prin distrugerea șoarecilor, șobolanilor, broaștelor, șopârlelor ba chiar a insectelor.

Cu aceasta am ajuns la ultimă grupă pe care avem s'o discutăm, aceia a Șoimilor, care au jucat, ca nici

o altă pasăre, un rol însemnat în istoria popoarelor. Ceeace reprezintă un cal de pur sânge engiez printre cai, sau un pointer printre câini, tot astfel este considerat șoimul printre păsările răpitoare. Aspectul său general nobil, sborul elegant, facultățile sale și chiar o oarecare eleganță în felul de a înțelege lucrurile, îi dă printre păsările răpitoare locul de frunte. El nu cunoaște ascunzătoare sau refugiu. Cavalerism, este întreaga lui înfățișare. Să vorbești la șoim de stricăciuni mi se pare aproape o anomalie căci satisfacția estetică pe care șoimii o pot procura vânătorului este incomparabil mai mare. Voi descrie deci pe scurt în cele ce urmează diferitele specii de șoimi, voi arăta cu ce se hrănesc lăsând fiecăruia să judece dacă trebuie să fie urmărit pentru aceasta sau nu.

Vom începe cu Șoimii nobili, aceia ce au ca teritoriu de vânătoare, albastra și imensa boltă a cerului.

În primul rând, cităm pe cel mai nobil printre nobili, *Șoimul călător* (*falco peregrinus (Tuust)*) căruia-i cad victime toate păsările, dela prepelița până la pasărea de cea mai mare talie. Acele păsări însă, care se culcă din vreme la pământ, nu le poate face nimic, deoarece el nu răpune victimele de cât în aer. La noi nu este din păcate de cât în trecere și chiar în condițiile acestea îl vedem foarte rar, formează totuș primăvara și toamna, o adevărată teroare pentru crescătorii de porumbei atât în oraș cât și la țară. Nu pot preciza dacă rămâne în nordul României să-și scoată puii. Dacă astfel ar fi cazul, s'ar impune ca această pasăre să fie neapărat ocrotită.

Imediat după el urmează fratele său, cu mult mai mic, *Șoimul rândunelelor* (*falco subbuteo s. (L.)*) care cu toate că nu ocolește prepelița și potârnichea, face totuș vânătoare în special la rândunici și lăstuni. În aceasta tocmai constă noblețea acestui șoim și în genere a tuturor șoimilor, că nu se atinge de prăzi ușor de cucerit, ci vânează sus în aer toate victimele prin desfășurarea întregii sale forțe și repeziciuni, neîntrecând rândunica și lăstunul în iuteală decât cu puțin, nu-și poate obține prada decât printr'o veșnică luptă de întrecere în sbor, lucrul care corespunde atât de bine naturii nobile și agresive a acestui șoim. Trebuie să fim mândrii că mai există prin meleagurile noastre, această pasăre splendidă, care în Germania spre exemplu a dispărut aproape complect, iar rarele exemplare ce se mai întâlnesc, sunt ocrotite de lege ca monumente ale naturii.

Șoimul (*Falco cheryug ch. Gray*) este specia de Șoimi mari care se întâlnește cel mai des în țara noastră. El a fost cel mai apreciat dintre șoimii întrebuințați la vânătoare în Evul Mediu. Nefiind atât de impetuos ca Șoimul călător este totuș un vânător dibaci, care știe să facă destule ravagii printre vânatul aripat. Aparținând categoriei șoimilor nobili el își prinde victimile în aer, chiar dacă o face mai greoi decât cel călător sau șoimul rândunicilor rămâne totuș o delectare de neuitat pentru ochiul vânătorului.

Ultimul căruia îi dăm un loc printre Șoimii nobili, este *Șoimul pitic* (*falco columbarius regulus Pall*). El este oaspele nostru fidel în timpul iernei, un vânător admirabil, în special al păsărilor mici. Abia de mărimea unei turturele, el excelează printr'un curaj extraordinar se năpustește asupra păsărilor mult mai mari de talie ca el, fapt care-l așează în categoria șoimilor nobili.

La noi se găsesc însă mult mai des șoimii comuni, cari vânează animalele și insectele la suprafața pământului. În primul rând *vânturelul* (*Falco tinnunculus* L.) și *vânturelul de seară* (*Falco vespertinus* V. L.) care trebuie să-și lase adesea viața din cauza caracterului lor de răpitoare, cu toate că sunt cei mai folositori din ordinul lor. Vânturelul se hrănește în majoritate cu șoareci și șopârle, din când în când câte un cățel al pământului. Vânturelul de seară este în primul rând insectivor ca și ruda sa apropiată *Vânturelul mic roșu* (*Falco naumaani* N. Fleisch.) acesta este exclusiv insectivor, astfel încât trebuie clasificat neapărat ca folositor. Ceilalți doi reprezentanți, se zice că în timpul ciociturii, aduc puilor lor și câte o pasăre mică; nu vreau să contest aceasta, însă pagube simțitoare nu pot să aducă în nici un caz, cu atât mai puțin vânătoarei.

Să aruncăm acum o privire retrospectivă asupra păsărilor răpitoare de zi, în urma căreia vom ajunge la concluzia, că printre răpitoare de zi sunt fără îndoială câteva specii care sunt stricătoare pentru vânătoare. Însă printre ele există iară alte specii, numesc numai *Aquila* de munte și, șoimul pe care le recomand pentru ocrotire fără limită, înainte de a fi prea târziu. Apoi este o serie întreagă printre aceste răpitoare care sunt persecutate și urmărite din cauza necunoștinței și deci a confuziei ce se face între ele și speciile înrudite, ele fiind în fond cu totul nestricătoare, ca spre exemplu vulturii, aquilele, surlițele, vântureii și vântureii de seară. Vânătorul care vrea să-și păzească teritoriul, trebuie să-și facă o datorie în a cunoaște în primul rând aceste specii de păsări răpitoare, altfel ar face neiertata greșală să atribute păcatele uliului, surliței sau cele ale uliului mic, vântureiului. Acela însă care nu face această diferențiere, nu merită numele de vânător, acela ar fi făcut mai bine să nu-și fi cumpărat niciodată o armă de vânătoare. Un costum nou de vânătoare, sau permisul de a purta armă, nu pot face un vânător, chiar dacă țevile armei sale sunt lucrate din cel mai fin oțel englezesc.

Vânătorul trebuie în prim devărat vânător, un suflet ca pentru frumusețile naturii și ca vânatul, pe care-l iubește. Pentru și toate vietățile care trăesc în ea, t să le cunoaștem.

Dacă vânătorul ar cunoaște păsările mănunt, dacă a pătruns în secretele vieții vi cu alți ochi, iar conservarea acestei specii pentru el tot atâta cași păstrarea contingentului tărnicii sau de epuri din teritoriul său, împrejurări normale, păsările răpitoare cauzează ciuni mult mai mici decât acelea făcute de câinilor vagabonzi sau a braconierilor care în teritoriul cu lațuri.

Imprejurări și mai defavorabile pentru păsările toare, sunt acolo unde se instalează crescătoria și nerii cu mari sacrificii materiale. Această aglomerare vânat pe un spațiu relativ restrâns, exercită o puternică atracție asupra păsărilor răpitoare și în special asupra uliului și șoimului în timpul zilei și asupra bufniței noaptea. Ele se adună acolo din depărtări foarte mari, spre a-și lua cu ușurință prada.

Paguba cea mare pe care o fac aceste răpitoare aripate, înseamnă neiniștire continuă a teritoriului de vânătoare. Găsesc deci foarte natural ca proprietarul terenului respectiv să nu privească inactiv la toate acestea. Trebuie să se războiască cu ele. Un război de distrugere prin toate mijloacele posibile îl consider însă ne la locul lui. Distrugerea de cuiburi o găsesc nevânătorească, cași desgroparea și asasinarea puilor de vulpe.

Cu aceasta aș fi la sfârșitul explicațiilor mele și sper că nu am plictisit prea mult pe cititor. Mi-s'a părut însă neapărat necesar să fac o diferențiere între păsările răpitoare stricătoare și cele care nu fac nici o pagubă, și aceasta numai în interesul cavalerilor noștri aripați.

Citiți și abonați-vă la „Revista Vânătorilor“, cea mai răspândită din țară, care apare lunar cu știrile cele mai importante

VÂNĂTOARE DE CERBI IN MARAMUREȘ

— NUVELĂ —

(Urmarea II-a)

de G. NEDICI.

INS la casa de vânatoare tocmai la ap. Peste câteva minute, focul răspânse valuri de căldură în căsuța umedă o învioarează. Ni se pregătește masa, iar după cină plecăm cu toții la culcare. Ornit atât de repede, de parcă nici nu pulcat în pat de cetină. Mai când somnul mi-era mai dulce, aud glasul primului vânător: „E ora 3, să ple-...! Repede mă scol din pat, alerg la fereastră o deschid. Aerul ce năvălește de afară mă în-orează și-mi alungă somnul depe pleoape.

Cerul e limpede, mii și mii de stele sclipesc pe bolta întunecată. Mă îm-brac repede, îmi iau arma și bino-clul iar vânătorul meu se încarcă cu geanta de cartușe și ranița cu me-rinde și o luăm la drum.

Pășim încetșor și fără vorbă. În noaptea taină nu se aude nici un șgomot nici o miș-care, pretutindeni domnește o liniște adâncă, codrul și firea toată doar me încă. Mi-este frig și cu un gând par'că m'ășintoarce în pa-tul cald pe care l'am părăsit, dar patima și dorul mă în-deamnă tot înainte.

E întuneric peste tot, numai stelele sclipesc, zo-rile sunt încă departe. Din timp în timp căderea vreunei frunze rupe tăcerea mormântală cu un foșnet slab, asemenea șgomotului ce-l face mătasea.

În sufletul meu obosit se lasă un vâl ușor de tristețe care 'mi trezește amintiri de demult, gân-durile-îmi sboară undeva, undeva departe... Și cum pășesc cu gândul pierdut în trecut mi-ajunge la urechi un murmur dulce. Este glasul molcomitor al Ștevioarei. Tresar însfârșit. Abia de acum îna-nte începem urcușul. Mergem mai departe din greu, pe potecile înguste de vânatoare și lăsând în urmă valea, urcăm din ce în ce mai sus spre culme. Murmurul apei se aude tot mai slab la pi-cioarele muntelui, valea cu tufișurile ei abia se mai zăresc și după o vreme din șgomotul apei a-bia se mai deslușește un șusuit adânc ca un oftat prelung și înăbușit.

Pe cât îmi era de frig înainte, pe atât de cald mi-este acum. Urcușul mă infierbântase. In-cep să mă ușurez de haine, scoțând mai întâi pe-lerina, apoi mantaua, iar pălăria o vâr în buzunarul hainei și așa înaintez mai ușor, cu gân-dul mereu la țintă: Să ajung cât mai de grabă pe vârful piscului Ștevioarei.

Încetul cu încetul întunericul se limpezește și când spre răsărit începe să mijească de ziuă, la picioare ne apare valea acoperită de o ceață alburie, subțire și străvezie, ca un nesfârșit vâl ușor de mătase. Priveliștea aceasta minunată mă ținteste locului și un fior de cutremur cucernic ma cu-prinde, iar sufletul-mi pătruns de farmec, prinde adânc în cele mai ascunse cute ale lui, minunata și ciudata priveliște.

Cele trei vâruri: Gripam, Lunca-Ciosa și Niraș străjuesc neclintite și falnice deasupra codrilor bă-trâni de veacuri și creștetele lor, acoperite de brumă, sclipesc la cele dintâi raze ro-șiaticice ale răsări-tului ca niște mărgăritare nestema-te. Încetul cu încet-ul zăbrălnicului de ceață se topește și se fărâmițează pâ-nă se pierde cu totul Cățiva nou-rași mai persistă, plimbându-se pe sub coama munte-lui, dar razele soa-relui îi alungă și pe aceștia rând pe rând.

Pretutindeni domnește aceeaș tă-cere adâncă. Deo-dată și fără veste un muget puternic rupe liniștea stră-bătând codrii, to-pindu-se molcom într'un chiot pre-lung până departe

Cele mai frumoase trofee din lume
Greutate 12,5 Kgr. lung. ramuri: 116—109 cm.
distanța între ramuri: 123 cm. razele 29 cm.

Cerb vânat de D-I Dr. Karl Kosch cu Mauser „Simson“ 8×60 Magnum.

peste văi și dealuri.

Am înțeles pe dată că este craiul codrilor, fal-nicul nuntaș, cerbul. Indată după mugetul acesta urmează un altul ceva mai slab care nu putea fi decât răspunsul potrivnicului.

Simt cum îmi furnică sângele în tot corpul și un fior de bucurie mă străbate. Mă întorc spre Gheno și-i șoptesc:

— După părerea mea aces'e glasuri vin din sus de noi peste vale, să ne grăbim să ajungem a-colo, că dacă-l lăsăm să urce până la culme nu-l mai prindem.

Pentru că vântul bătea dela noi spre cerbi nu ne-am fi putut apropia de ei, mergând drept înainte din locul unde ne aflam, căci ne-ar fi simțit cu miro-sul lor fin.

— Nu ne rămâne altceva de făcut, zic eu, decât s'o luăm în sus spre vâlceaua de alături și când ajungem în vârful muntelui să coborâm la ei pe partea cealaltă, de unde nu bate vântul.

— Acesta ar fi un drum greu, răspunde primul meu vânător.

— Nu te da în lături, că trofeul frumos care ne așteaptă e vrednic de osteneți și mai mari.

— Știu asta, doar de zeci de ani facem acest lucru.

Și cu aceasta am pornit grăbiți la drum. Cerbii noștri mugeau de răsunau munții și văile. Incepem urcușul dealului din fundul vâlceleii, anevios, că trebuie să ne cățărăm pe stânci, să ne apucăm de crengi, de ierburi, de rădăcini și de tot ce putem apuca pentru a ne susține.

**

Urcam de aproape două ore și tot n'am ajuns la vârf. Încă un mic popas și o nouă opintire și vom ajunge la răspântie.

Aud apa la picioare cum murmură lovindu-se de pietre. La o cotitură ne sperie un huruit. Aci pâriașul sare spumegând de pe o stâncă, închipuind o cascadă mai mult sgomotoasă de cât mare. Mă apropii și în razele soarelui care învăluie stânca, văd o priveliște încântătoare, un joc de lumină nespuse de frumos: din fiecare picătură de apă se desprinde câte o rază, răsărântă în toate culorile curcubeului, ca într'o prismă de cristal. Mai de o parte la poalele stânței, un covor de mușchi verde, semănat cu flori de munte, ne surâle cu atâta blândețe și ne îmbie la odihnă, stăruitor ca o ispită.

— Dragă Gheno, zice eu, aci e prea frumos ca să nu ne oprim puțin, chiar de-am ști că ni se duc cerbii.

Odihna de câteva minute ne-a improspătat puterile și când ne-am ridicat să pornim mai departe, nu mai simțeam par'că nici pic de oboseală.

Am ajuns însăfârșit la vârf, unde ne am întins pe iarba moale, așteptând să auzim din nou mugetul cerbilor. Nu trecu mult și auzirăm într'o mică tăcutură un muget puternic.

— Ai dreptate Gheno, aci avem vânt prielnic, bate dela cerbi spre noi. Tu rămâi pe aci, că eu mă duc să-i caut. Dacă vei auzi detunătura armei, să vii și tu acolo, altfel mă aștepti aici.

Pornesc înainte, pășind încet și cu cea mai mare băgare de seamă pe cărarea de vânătoare, către locul de unde se aude mugetul. Am mare grijă să nu calc vre-o uscătură, care ar putea rupându-se, să facă sgomot. Așa am ajuns la lăstăriș, dar pentru a mă apropia de cerbi trebuie să mă abat de la cărare și s-o iau deadreptul prin pădure, întreprindere de altfel foarte grea, pentru că cerbul are auzul fin și dacă mă simțea îl pierdeam fără doar și poate, dar nu mă dau bătut.

Abia merg vre-o sută de pași și aud din nou mugetul, de astă dată însă mult mai puternic, venind foarte de aproape, să tot fi fost la vre-o sută de pași de unde mă oprisem. Caut un locșor mai ridicat de unde să pot mai ușor scruta împrejurimea și aud iarăși mugetul puțin mai jos pe coastă, cam la aceeași depărtare. Mă trag după o tufiță și de acolo privesc cu binoclul spre locul de unde se auzea mugind. Aud câteva crăci trosnind și deodată, lentila lunetei fu acoperită de o pată mare roșcată. Era o cerboaică ce sta nemișcată. După ea la câți-va pași zăresc și un ied. Cerboaița se întoarce, face câți-va pași spre ied și începe să-l mângâie cu botul și să-l lingă pe ochi și pe cornițe, iar el cu capul întins sub desmerdările dulci ale mamei arată atâta desfătare încât ședea cu ochii închiși de parcă visa. Atât de înduioșetor era tabloul acesta încât pricindu-l uitasem de mine și uitasem pentru ce venisem aci. Puțin mai de-o parte, zăresc altă cerboaică, dar ochii-mi rămân pironiți tot la cea dintâi. Dar mirarea mea nu ținu mult, căci un nou muget puternic mă făcu să tresar. Mugetul venea din aceeași parte. Imi ațintesc

privirea într'acolo, dar nu pot să văd cerbul amuțise. Atât de mult mă sperie încât mi se uscaseră gâttelele și nu pot să bată așa de puternic încât mă pot speria. Vor auzi bătăile până la cerbi.

Dintr'o dată de după un tufiș șaptezeci sau optzeci de pași de m. luminiș regele munților, un cerb mar

Cu botul ridicat în sus, cu coarnele lăsate pe spate, se trage încet spre cer, scoțând niște răgete atât de puternice, cutremurau munții și văile.

O astfel de priveliște nu se poate povesti. Artistul cel mai talentat în mânărit nelului, nu ar putea reda acest minunat joc în culorile lui vii și cel mai dibaciu mânărit, condeiiului n'ar putea descrie o scenă atâta încântătoare și o idilă atât de mișcătoare în frumusețea ei.

Cercetez cu binoclul frumoasele coarne ale cerbului și aflu că după numărul ramificațiilor, este un cerb de 14 ani (quadrul decimal) destul de frumos, dar mie tot nu-mi convine, eu nu mă mulțumesc numai cu atât, trofeul este prea mic. Mă uit la el cu regret și în gând îi zic: - Mergi sănătos dragul meu, soarta ți-a hărăzit încă doi ani de viață. În acest răstimp coarnele tale se vor face mult mai frumoase și mai bogate, iar dacă Dumnezeu ne va ține în viață până atunci, sper să ne mai vedem. Poți să-ți continui liniștit ospațul de nuntă și să te bucuri mai departe. Nu eu voi fi acela care să-ți turbur această fericire.

Mai stau locului o bucată de timp și privesc cu duioșie la fericirea lor, căci nu mă puteam îndura să-i las și să plec așa de repede. Și cum stam privind-i, încetul cu încetul, grupul de nuntași se retrage în deșis, iar eu mă întorc cu toată luarea aminte, spre locul de unde pornisem.

Ce va fi gândind în sinea lui vânătorul meu? Știam din alte dați că n'are să-i placă și această bănuială a mea se întări pe deplin, din întrebarea ce-mi făcu de îndată ce mă apropiam de dânsul.

— De ce n'a-ți tras?

— Pentru-că nu avea coarnele destul de dezvoltate cum îmi plac mie.

— Știam eu Domnule Consilier, că așa are să se întâmple, cinci ani de zile de când vânăm împreună, tot așa faceți. Știți D-stră că noi am putea să impușcăm pe terenul acesta de trei ori atâta vânat cât impușcăm?

— Ei moșule și eu aud dela D-ta de ani de zile mereu acelaș cântec. Ce atâta supărare? Mai bine haide să stăm nițel colea jos, să vedem și de biata gură, că pe mine drept să-ți spun, m'a cuprins foamea de când stau și pândesc.

La acestea, primul meu vânător dă jos din spate ranița cu merinde și așezați pe covorul verde al poienei începem amândoi a mânca cu poftă, mai ales bătrânul, de necaz și supărare se vede, mânca cu o foame de lup. Dar nici eu nu m'am lăsat mai prejos: mâncam partea mea cu poftă și mulțumit mă întind pe iarba verde. Ședeam așa privind nurașii gonind pe sub bolta albastră, încoace și în colo, ascunzându-se unii după alții ca și cum ar fugi din fața unui vrășmași nevăzut. În aceste clipe de nostalgie, în sufletul meu se petrecea aceeaș acțiune cași în natura pe care o priveam. Simțeam cum îmi apăreau rând pe rând, alungându-se unul pe altul, gânduri multe și amin-

... și din viața de mai târziu, clipe de bucurie și de suferință, când se cuclie de sbucium și natura ce mă înconjoară, drilor, aceste amintiri imense, o multă tărie, le simțeam mult mai ușor. Ah! tu superbă natură și tu dă a codrilor, voi care treziți în mine curaj, cât îmi sunteți voi de dragi! Și și contemplam aceasta, o rază de soare

rătăcită s'a abătut peste capul meu și mi-a căzut pe față, alintându-mă ca o mângâiere caldă care mă împie la somn și vise.

Am și ațipit o clipă și în timp ce dormitam fără voe, adierea vântului începe să se joace cu părul mă atinge și mă desmeardă ușor, că nici nu prind de veste cum am adormit deabinelea, dându-mă pradă unui somn adânc, plin de vrajă și de visare. (Va urma)

COMUNICĂRI, PUBLICAȚIUNI, INFORMAȚIUNI ȘI MICA PUBLICITATE

IONEL MOCSONYI

A plecat dintre noi încă un vânător distins.

În floarea vârstei s'a stins acela care purta în numele Uniunii culoarea verde a vânătorimii pe plaiurile frumoase ale Severinului, și care a știut să secondeze atât de bine pe vărul său iubitul nostru președinte, în munca plină de dragoste pentru ridicarea vânătoarei.

Aducem pe această cale cele mai sincere condoleanțe familiei celui ce ne-a părăsit și depunem în numele tuturor vânătorilor grupați în jurul Uniunii, o ramură verde de brad pe mormântul încă proaspăt.

Red.

COMUNICĂRI

Pentru Societățile de Vânătoare

Rugăm și pe această cale pe D-nii Președinți și Casieri ai Societăților de Vânătoare să binevoiască a dispune achitarea cotizațiilor restante, pe cele din anul curent, precum și abonamentul la „Revista Vânătorilor“.

Greutățile financiare pe care le întâlnim la fiecare pas în completarea programului ce ne-am

impus, împreună cu cheltuelile necesitate cu tipărirea revistei etc., ne hotărăște să insistăm în rugămintea către conducătorii Societăților afiliate nouă, să ne trimeată aceste sume cât mai neîntârziat posibil.

Din sorgintă autorizată suntem în măsură a preveni Societățile de Vânătoare care au căzut în greșeala de a nu întocmi tabloul de membrii care și-au scos permisele de vânătoare, că Ministerul (Serv. Vânătoarei) este hotărât a lua măsuri drastice contra lor.

Se și lucrează la Minister tabloul Societăților care urmează a fi desființate, întrucât ele nu s'au conformat statutelor și legilor în vigoare, deci dovedesc că nu au rațiune de a exista.

Un avertisment în chestiunea aceasta, a mai fost publicat de Minister în „Revista Vânătorilor“, din August 1930.

CARTUȘELE ORIGINALE WALSRODE

Este de datoria noastră să anunțăm Vânătorii din România că NU mai avem în depozit cartușe Walsrode cal. 12, a mai rămas însă un stoc din cele cal. 16, acelaș fabricat, cu alice de 2 $\frac{1}{2}$ și 3 m. m. care rivalizează cu cele mai bune cartușe din lume. Prețul lor este de **Lei 6 bucata**. Aceste cartușe au fost întrebuințate cu rezultate neîntrecute la tot felul de vânat mic, astfel că le recomandăm călduros membrilor noștri, prețul fiind la îndemâna tuturor.

Totodată anunțăm o reducere de 20% la uleiul de arme „ANTINITROL“ un preparat excelent care nu trebuie să lipsească nici unui vânător. Prețul este de lei 35 în loc de Lei 45 după cum a fost vândut până acum.

Adresați pentru orice comandă pe care o faceți la Uniune și valoare comenzi împreună cu 2% din suma totală pentru ambalaj. Cheltuelile de transport cu ram-burs.

Soc. de Vânătoare „Bujoreanca“ Com. Flămânda—Jud. Vlaşca

În luna Septembrie, Soc. de Vânătoare „Bujoreanca“, s'a afiliat la Uniune. Reproducem mai jos tabloul membrilor :

N. N. Rădulescu, Al. I. Zamfir, Matei T. Zamfir, Ioan T. Zamfir, Marin T. Zamfir, Ion M. Miu, Barbu Pisargeac, Marin I. Zamfir, Stancu A. Ciocănel, Anghel Gogolaci, Iancu B. Pichineru, Constantin Văduva, Ion T. Baron, Ștefan D. Zamfir.

—o—

Soc. de Vânătoare „Vidra“ Com. Suhărău—Jud. Dorohoiu

Tabloul membrilor activi ai Societății pe anul 1930, cu care s'a afiliat la Uniune.

Const. Tincu, Const. Anton, Gh. I. Irimia, Ion Ianiceanu, Gh. I. Tătaru, Const. A. Domnicăi, Gh. Șotropa, Th. I. Petreanu, Nicolae I. Ursan, Grigore Constantinescu, Gh. Popinciuc, Ion Ionescu, Gh. I. Pavel.

**MINISTERUL AGRICULTUREI
ȘI DOMENIILOR****SERVICIUL VÂNĂTOAREI****PRESCURTĂRI DE PUBLICAȚII**

Prin Decizia Ministerială No. 107.940/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei pe terenurile comunelor Lempeș, jud. Brașov și Ariușd, jud. Trei-Scaune, considerându-se ca teren de ocrotirea vânatului al societăților : Soc. vânătorilor din Brașov și Soc. vânătorilor din Sf. Gheorghe.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 11.209/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei pe timp de 2 ani cu începere dela 22 Mai 1930, pe terenul frajiilor Dengel din vecinătatea pădurei Pișchia jud. Timiș.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 5471/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei pe timp de 2 ani, în raza ocolului silvic Hâncești, jud. Lăpușna, precum și interzicerea vânzării vânatului util, iar pentru vânatul răpitor să se organizeze numai vânători oficiale.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 130.305/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei pe anul 1930, pe teritoriul comunei Bălăceanca jud. Suceava.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 23.915/930, s'a hotărât a se permite vânătoarea de epuri pe teritoriul comunei Botești, jud. Roman, deoarece s'a constatat că inundațiile n'au distrus vânatul.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 69.170/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei de epuri pe timp de 1 an pe teritoriile comunelor : Simeria Veche, Tâmpa, Bârcea Mare, Bârcea Mică, Biscarea, și Săulești din jud. Hunedoara.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 146.431/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei de potârnică, pe timp de 2 ani, în jud. Roman.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 135.582/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei până la 1 Iunie 1932, pe teritoriul comunei Vârmag, jud. Hunedoara.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 63.518/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei pe timp de 2 ani, pe teritoriile comunelor : Chiurus și Covasna, jud. Trei-Scaune.

Prin Decizia Ministerială No. 95.600/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei de epuri pe timp de 2 ani, pe terenul comunei Semlac, jud. Arad.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 108.103/930, s'a hotărât oprirea vânătoarei de epuri și potârnică, pe timp de 1 an pe teritoriile comunelor : Chichiș și Ilieni, jud. Trei-Scaune.

—o—

Prin Decizia Ministerială No. 195.333/930, s'a revenit asupra restricțiunii de vânătoare din jud. Roman, permițându-se vânătoarea de epuri, cu începere dela 1 Octombrie 1930 în următoarele comuni : Brătianu, Botești, Helești, Simionesti și Sagna.

—o—

Ministerul de Agricultură și Domenii, Serviciul Vânătoarei, aduce la cunoștința vânătorilor că, prin Decizia No. 11.877/930, dată asupra avizului Consiliului permanent de vânătoare în ședința dela 9 Septembrie 1930, s'a hotărât să nu se mai dea autorizare de vânătoare cu copoi de orice speță, în nici o parte a țării și pe nici un teritoriu în care se găsesc cerbi și căprioare.

—o—

Se aduce la cunoștința generală a vânătorilor că Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei, prin Decizia No. 9.129/930, dată asupra avizului Consiliului permanent de vânătoare din ședința dela 9 Septembrie 1930, în privința autorizațiunii de a se împușca cerbi și țapi hotărăște :

Orice aprobare va continua să fie dată de Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei, însă cu avizul motivat al inspectorului de vânătoare respectiv, în care va specifica numărul și regiunea în care se admite împușcarea vânatului cerut.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei, nu va permite în nici o regiune a țării împușcarea cerbilor cari au mai puțin de 12 ramuri, afară de cerbii bătrâni ale căror coarne sunt în scădere și cari pot fi împușcați, orice număr de ramuri ar avea.

În ceace privește țapii, nu se va permite împușcarea decât a celor cari au format deja șase ramuri și cari au coarne anormale.

—o—

Primăria Com. Săcălaz
Plasa Centrală
Județul Timiș-Torontal
No. 972/930

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că în ziua de 29 Noembrie 1930, ora 11 se va da prin licitație publică orală în arendă pe trei ani terenul de vânat de pe hotarul comunei Săcălaz cca 10.000 jugăre.

Prețul de strigare s'a stabilit în suma de 30.000 Lei, iar garanția în 5.000 Lei.

Celelalte condițiuni se pot vedea zilnic în orele oficioase în biroul primăriei și cunoașterea condițiunilor sunt obligatorii.

Dacă licitația nu s'ar putea ține, a doua licitație pe lângă aceleași condițiuni se fixează pe ziua de 10 Decembrie 1930, ora 11.

Săcălaz, la 2 Octomvrie 1930.

Primăria.

INFORMAȚIUNI**MINISTERUL AGRICULTUREI
ȘI DOMENIILOR****SERVICIUL VÂNĂTOAREI**

Se aduce la cunoștința tuturor Societăților de Vânătoare din țară, că le este interzis cu desăvârșire să treacă în cărțile de

membru „*permis de vânătoare*“, deoarece se dă loc la abuzuri, prin confundarea lor cu permisele de vânătoare prevăzute de lege.

—o—

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei, pune în vedere exportatorilor de vânat împușcat că, Regia Autonomă a Căilor Ferate le poate pune la cerere, la dispoziție vagoane *frigorifere*, în următoarele condițiuni:

Predătorii se vor prezenta șefului de stație unde vrea să încarce și să ceară vagoane frigorifere pe un imprimat timbrat, pe care-l va cumpăra dela șeful gărei și care se numește „Foaie de Comandă“.

Numărul vagoanelor ce se pune la dispoziție este 29, reparatizate astfel: 10 la Inspecția de Mișcare Timișoara, 15 la Inspecția de Mișcare Arad, 2 la Inspecția de Mișcare Cluj, 2 la Inspecția de Mișcare Satu Mare.

—o—

În anul acesta pasajul de prepelițe a fost abundent însă de scurtă durată. Uscăciunea excesivă precum și lipsa de miriște îmbrăcată, la care s'a adăugat și diferențele neobișnuite de temperatură, au fost cauzele care au micșorat timpul șederei lor în țară.

—o—

Sitarii de avangardă au sosit la începutul lunii Ocoimbric. Pronosticurile pentru pasaj sunt frumoase, dacă toamna va fi ploioasă așa cum se crede. În regiunea dealurilor se semnalează mai mulți.

—o—

Din informațiile și datele pe care le-am cules, numărul pătârnicilor în anul acesta este mare. Pe terenuri unde nu se mai văzuseră de multă vreme, s'au descoperit stoluri însemnate din acest vânat de elită.

—o—

Vânătoarea de epuri s'a început, iar vânătorii, membrii noștri,

ne comunică tot rezultate îmbucurătoare. Grație faptului că paza s'a intensificat și că vânătorii conștienți au înțeles că în primul rând vânatul trebuie ocrotit și apoi vânat la gambă.

—o—

Semnalăm accidentul regretabil întâmplat D-lui Al. Ghika la vânătoarea de urși, în jurul Buștenilor. Un urs care n'a fost lovit mortal a rănit destul de grav pe vânător. D-nul Ghika este complet restabilit.

—o—

Ghinda și jirul au căzut din ambundență la poalele munților astfel că vânatul mare: urși, porci, etc., au coborât în toamna asta dela altitudinii mai mari.

—o—

Ni se semnalează că la poalele de Sud ale Negoiului în regiunea Sălătruc ar fi coborât patru urși.

—o—

Anul acesta sunt în Banat fazani mai mulți ca în anii ceilalți, din cauză că zăvoaele nu au fost inundate și nu au distrus ciururile, iar ploile nu au fost abundente.

MICA PUBLICITATE

VÂND diferite arme bună stare. Rîzescu G., Craiova, Pavilionul C. F. R.

VÂND cauza numărului, căței Setter englez 4 luni, părinți buni vânători, 1,500 lei bucata. M. B-dul Ferdinand 69, București.

MUTÂNDUMĂ la câmpie sunt silit a-mi vinde Copoiul, câine excelent pentru Vulpi și vânat mare. Etate 4 ani, preț 5000 lei. Cu un prepelicar dresat fac schimb. Adresa Gheorghe Ardeleanu învățător, Olosig poșta Săcueni, Județul Bihor.

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei. Nu se înapoiază nici un fel de manuscris. Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație socotite cu 3 lei cuvântul.

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE S. A.

BUCUREȘTI, ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 45

PATRU CARTUȘE NEÎNTRECUTE!!

1. MARCA „TREI STELE“ (FĂRĂ FUM)
2. MARCA „DOUĂ STELE“ (FĂRĂ FUM)
3. MARCA „O STEA“ (PULBERE NEAGRĂ)
4. MARCA „VULPE“ (PULBERE NEAGRĂ)

*Cine trage cu alte cartușe,
o face spre paguba lui!*

*Incercați-le la prima vână-
toare și le veți întrebuița
în totdeauna!*

*Cartușul bun, garantează
succesul la vânătoare!*

Cereți **CHIAR AZI** cartușele fabricate
de noi.

Dacă nu le găsiți la furnisorul D-stră,
adresați-vă direct la fabrică.

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE S.A.
BUCUREȘTI, Șoseaua Ștefan cel Mare No. 45

CONTRACT

Incheiat între «Uniunea Canină Ceho-Slovacă» (C. K. U.) și Reuniunea R. a Prășitorilor de Câini din România (R. R. P. C.) prima cu Sediul la Praga, ultima la Cluj.

PUNCTUL I.

C. K. U. recunoaște pentru România ca singurul competent „MATRICOLUL ROMÂN AL CĂNILOR” (M. R. C.) ținut de R. R. P. C. împreună cu „Lista Română a Căinilor.” (L. R. C.) „Registrul Căinilor Vânători” (R. C. V.) și „Registrul Căinilor de Poliție” (R. C. P.) care sunt în legătură cu matricolul.

Tot astfel R. R. P. C. recunoaște pentru Cehoslovacia numai registrele de origină ale Societăților adunate în jurul C. K. U. și anume: „Registrul Asociației Crescătorilor și examinatorilor” (Z. P. B. St. B.), registrul „Ceskoslovenská mislivecká jednota” (Clp) și în sfârșit registrul matricol al „Svaz organizace kynologickyc” (C. S. P. K. P.) și registrele matricole ce se vor face în viitor.

PUNCTUL II.

La expoziții, examinări, concursuri, căutări pe teren, etc. nu contează decât calificări și titluri pentru ambele țări contractante, care au fost decernate de arbitrii recunoscuți de ambele reuniuni, pe baza hotărârilor valabile comune.

PUNCTUL III.

Uniunile contractante se obligă reciproc la schimbul așa numitelor „Liste negre” acestea sunt acele liste în care sunt înscrise persoanele care trebuie ținute departe de sportul canin regulat. Aceste persoane nu vor fi lăsate nici în cealaltă țară contractantă să participe la vre-o manifestație canină, în nici un fel de calitate.

Liste negre se vor ține, și pentru acele Societăți care nu sunt recunoscute de Uniunile contractante, iar la concursurile lor nu pot funcționa în juriu arbitrii uniunilor contractante.

PUNCTUL IV.

Orice informațiune confidențială asupra unei persoane care se manifestă în sportul canin, fie ca arbitru sau expozant, trebuie dată cu promptitudine pe cale oficială, uniunii contractante care o cere.

PUNCTUL V.

Dacă se importă un câine dintr'o țară a Uniunilor contractante în alta, poate fi înregistrat în matricolele noiei sale patrii, după prezentarea certificatelor de înregistrare respective, nu i se poate însă schimba numele. Dacă în noua sa patrie numele câinelui este purtat dinainte de alt câine din aceeași rasă, tot nu poate interveni o schimbare a numelui, ci se va adăoga la nume în România „C. S. R.” iar în Cehoslovacia „Rum.”

Inscrierea în registrul matricol al noiei patrii nu trebuie să urmeze, decât dacă se dovedește, că posedă un pedigree, care să confirme originea sa, cu cel puțin trei generații în urmă.

PUNCTUL VI.

Uniunile contractante se obligă, să-și trimită reciproc registrele de origină gratuit, după ce vor fi editate. Acelaș lucru contează și pentru revistele oficiale care apar în ambele țări, în măsura în care pot fi înțelese pentru acea țară.

Dacă s'ar ivi necesitatea unei revizuii a pedigreeurilor, ambele Uniuni se obligă să le completeze în mod gratuit.

PUNCTUL VII.

Ca un semn exterior de amicitie din partea ambelor uniuni, urmează să se numească președintele fiecărei uniuni ca membru de onoare al celeilalte. Această numire (alegere) durează tot timpul cât deține calitatea de președinte și se stinge odată cu părăsirea acestei calități.

PUNCTUL VIII.

Uniunile contractante se obligă reciproc la schimbul listelor de arbitrii, precum și la ținerea evidenței lor.

Pentru a stimula conlucrarea între uniuni, trebuie ca acestea să influențeze asupra subsecțiilor lor care organizează expoziții, examinări, etc., ca din când în când să invite arbitrii celeilalte țări recunoscuți de centrale, în urma avizului centralelor.

PUNCTUL IX.

Ambele uniuni au datoria să se informeze reciproc asupra contractelor deja existente între ele cu alte organizațiuni din străinătate.

Contracte noi nu vor putea fi încheiate decât cu avizul ambelor uniuni.

PUNCTUL X.

Adăugiri sau modificări de orice natură pot surveni oricând în prezentul contract, de comun acord.

PUNCTUL XI.

Contractul se poate rezilia de ambele părți în fiecare an cu trei luni înainte de sfârșitul lui. În caz că nu va fi reziliat continuă să rămână, în vigoare în mod automat și anul următor etc. Făcut și încheiat la Tg. Mureș la 16 August 1930.

Pentru R. R. P. C.

Pentru C. K. U.

COL. A. BOZAC

FELIX WERLIK

Contractul de mai sus, a fost ratificat de Adunarea Generală a R. R. P. C. ținută la 16 August 1930, în Tg. Mureș, în unanimitate de voturi.

Șeful Centralei R. R. P. C.

Cpt. CĂLUGARU

CHRISTOPH FUNK

FABRICĂ DE ARME CU RENAME VECHI, FONDATĂ 1835
CUTIA POȘTALĂ 111, SUHL GERMANIA

IN DEPOZIT ARME DE VĂNĂTOARE
ȘI DE SPORT DE PRIMA CALITATE CA:

DRILLINGURI IN PATRU MODELE DIFERITE
CU ȘI FĂRĂ ARMARE SEPARATĂ A
: : : : : : : : GLONȚULUI : : : : : : :

ARME SISTEM BOCK CONSTRUCȚIILE
CELE MAI NOI CU PERCUȚIUNE CENTRALĂ
CARABINE PENTRU TIRUL CU INCARCĂTURI
DE MARE VITEZĂ CU REPETIȚIE SAU CU
: : : : : : : : UN SINGUR FOC : : : : : : :

MONTAJE DE LUNETE FĂRĂ A FI FIXATE
PE ȘINA ARMEI, AVĂND DECI CĂMPUL DE
: : : : : : : : OCHIRE LIBER : : : : : : :

PROECTILE CU CĂMAȘE DE ARAMĂ,
MODEL FUNK ÎN CALIBRELE 7, 8, 9³, 11 ^m/m

SE CONSTRUEȘTE DUPĂ CERERI SPECIALE.

CEREȚI BROȘURA ȘI LISTA DE PREȚURI.

Fasani Ungurești

GALGA

Ferma de

f a s a n i

u n g u r e ș t i

TURA (Jud. Pest) Ungaria
a aristocratului baron Victor Schosberger

Crescătorul John Butter

expediază din rasă pură și de prima clasă material de crescătorie: P. mongolicus, P. torquatus, P. versicolor, P. colchicus, P. formosanus

OUĂ DE FASANI

PUI DE O ZI

FASAȚI DE PRĂSILA

FASANI DE VÂNĂTOARE
(prin încrucișare)

LISTA DE PREȚURI LA CERERE

Transporturile se fac în ordinea primirii comenzilor. — Fasani de vânătoare pentru reîmprospătarea sângelui se primesc imediat.

20

ULEIUL „ANTRINITROL“

Anunțăm o reducere de 20% la uleiul de arme „ANTRINITROL“ un preparat excelent care nu trebuie să lipsească nici unui vânător. Prețul este de lei 35 în loc de lei 45 după cum a fost vândut până acum.

Adresați pentru orice comandă pe care o faceți la Uniune și valoarea comenzii împreună cu 2% din suma totală pentru ambalaj. Cheltuielile de transport cu ramburs.

Armurieri, Negustori și Importatori de arme engros

Cereți noul Catalog Ilustrat No. 20, editat în limba franceză, engleză și germană, dela firma D. Demarteau-Farstré-Herstallez-Liège (Belgia).

40

CARTUȘELE ORIGINALE WALSRODE

Este de datoria noastră să anunțăm Vânătorii din România că NU mai avem în depozit cartușe Walsrode cal. 12, a mai rămas însă un stoc din cele cal. 16, același fabricat, cu alicie de 2 $\frac{1}{2}$ și 3 m. m. care rivalizează cu cele mai bune cartușe din lume. Prețul lor este de LEI 6 BUCATA. Aceste cartușe au fost întrebuințate cu rezultate neîntrecute la tot felul de vânat mic, astfel că le recomandăm călduros membrilor noștri, prețul fiind la îndemâna tuturor.

Adresați pentru orice comandă pe care o faceți la Uniune și valoarea comenzii împreună cu 2% din suma totală pentru ambalaj. Cheltuielile de transport cu ramburs.

DE VANZARE

O ARMĂ DE VÂNĂTOARE

Specială pentru tirul de porumbei, sist. „Purdey”. Arma are cocoașe și este în perfectă stare, ca nouă.

A se adresa la „Uniune”.

Din nici o Bibliotecă să nu lipsească

Ocrotirea Vânătorului mic.
Hrana vânatului în timpul ernei.
Distrugerea Răpitoarelor
prin otravă

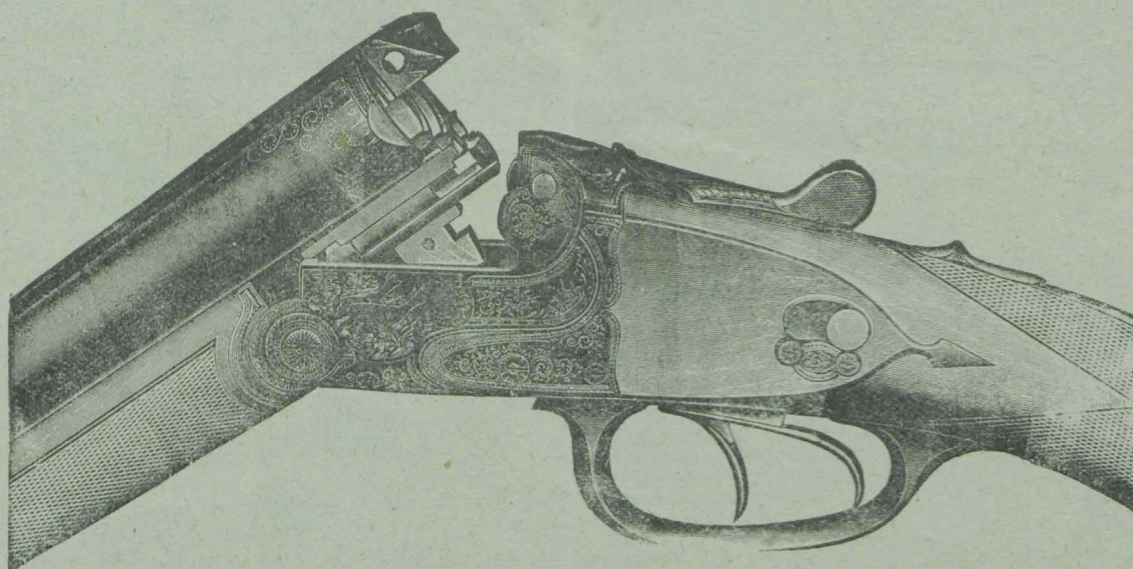
de Gh. NEDICI

36

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășește fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

Sistem Anson & Deeley: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

Sistem Anson & Deeley: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

Sistem Anson & Deeley: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

Sistem Anson & Deeley: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

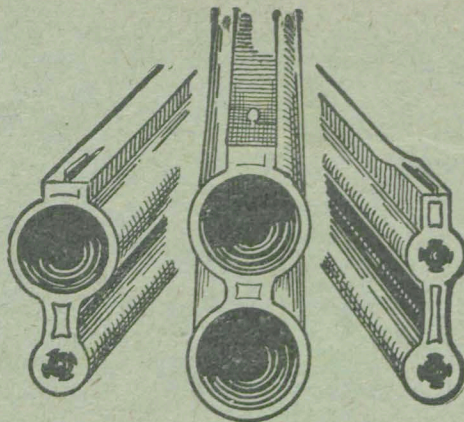
LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIUNE“

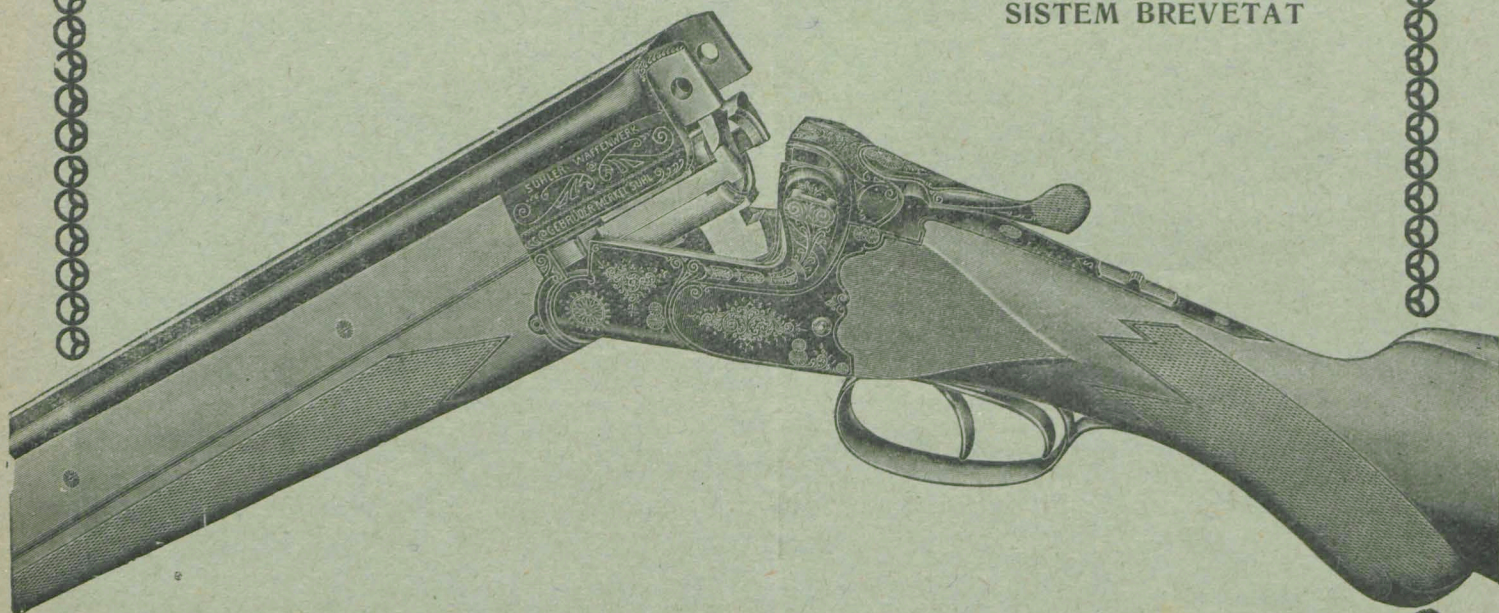
Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

FONDATA IN 1893

Gebrüder Merkel
Genchre

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (Sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme fixe cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock.

Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Tot odată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL

(GERMANIA)

REPREZENTANTĂ IN ROMANIA PRIN „UNIUNE”

6

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMELI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

$\frac{1}{2}$ „ 250 „ „
 $\frac{1}{4}$ „ 125 „ „

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETIVĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 25 LEI